

אָנָי סְפִרֵי תְּסִיבָה
פָּר
מִקְדּוֹשִׁים

וַיָּשֶׁלֶת

פָּר
מִקְדּוֹשִׁים

מערכת 'פאר מקדושים'

ראש המערכת

הגה"ח מוהר"ר ישראל מנחם אלתר שליט"א

עורך ראשי

הרב משה יהודה קרול

עורך אחראי

הרב טוביה פרייןנד

חברי ועדת היגוי

הגה"ח רבי ייחיאל בוים שליט"א

הגה"ח רבי יהונתן גוראר'י שליט"א

הגה"ח רבי אברהם צבי דירנפולד שליט"א

הגה"ח רבי מנחם מענדל ויזניצער שליט"א

הגה"ח רבי יעקב דוד ינטרוב שליט"א

הגה"ח רבי יצחק ישעיה וייס שליט"א

הגה"ח רבי דוד אברהם מנלבולים שליט"א

הגה"ח רבי אביגדור מאיר רובינשטיין שליט"א

הגה"ח רבי אברהם מרדכי רושצקי שליט"א

חברי המערכת

הרב דוד סלאנדים

הרב שמחה בונים סלוד

הרב ישראל נחום צימרמן

הרב אברהם מרדיי קוזק

הרב יחיאל פנחס קופרברג

הרב משה יוסף קמינר

הרב יהודה אריה קמפנייסקי

הרב שמחה בונים קמפנייסקי

הרב ישראל קרול

הרב נחמה קרול

הרב אברהם שטייר

הרב אליהו אברהם שטרן

הרב משה יוסף שטרן

הרב דוב בער שלמה שפירא

הרב ישראל אליהו שפירא

הרב חנוך מאיר בינה

הרב שמחה בונים בוים

הרב יהושע מנחם בלושטיין

הרב אברהם מרדיי ברליין

הרב משה אריה גומבו

הרב שמואל יעקב גליקסברג

הרב יהודה אריה ליב היינה

הרב דוב היישריך

הרב אליעזר יינגוט

הרב משה וקסלמן

הרב ישראל טורובר

הרב מאיר מונטג

הרב שמחה בונים מורגנשטרן

הרב שמחה בונים נאל

הרב ישראל סגל

במהדרה זו של 'פאר מקדושים' הושקעה יגיעהגדולה ודים
מרובים, תרתי משמע, כדי שהספר יהיה בפאר והדר, נקי
וונופה מכל שנייה וטעות. לכן על פי דין תורה ולהבדיל ע"פ
החוק הבינלאומי אוסרים אנו בכל תוקף כל אופן של הדפסה,
ציילום והעתקה בעלי רשות מפורשת בכתב של המערכת.

ובזה בקשנו מכל הלומדים והמעוניינים, שבאים ימצאו טעות,
ייאלו בטובם להודיענו, כדי שבעז"ה יתוקן הדבר במהדרות
הבאות ובזה יזכו את הרבים ושכרים מרובה מן השמים.

הוצאה לאור ע"י:

'פאר מקדושים'

רחוב האדמור מרוז'ין 13, בני ברק

טל: 03-6167334

fax: 03-5705642

6167334@gmail.com

©
Copyright

כל הזכויות שמורות

ל'אוצר ערכי החסידות'

ע"ר - 580544427 בני ברק

סדר ועימוד:

ישראל רוזן 053-3136137

כרייה ושערים:

שילוב 052-7680880

ספר

הַגָּל מִתְּנָה
אֶפְרַיִם

פְרִשָת וַיִשְׁלָח

רמזו ענין עמוק בתבנת 'מןmesh' כאשר נבואר בסעודה דשמייא, ויקשר פסוקים אלו עם הסיום של הפסוקים מפרק הקדם (בראשית לב, ב-ג) זינפגעו בו מלאכי אללים וגוי ויקרא שם המקום ההוא מחנים', על פי מה שאמרתי כברבי על זיעקב החלק לדרכו, הינו שהליך לדרכו ואיזו והוא לא דרכו, והינו שכל השתקדות פעלותיו היה شيئا מרכיבה לבחינת ואיזו שהוא תפארתי עמו רוא דאמצעיתא כליל משניותם ממדת אברהם ויצחק שהוא חסיד וגבורה, והוא שאמר זינפגעו בו מלאכי אללים', הינו שכך עתה בידו שנפגעו בו וזהו כליל בו 'מלאכי אללים', הינו לבחינת שני אבות, אברהם ויצחק, ולכך זיקרא שם המקום ההוא מחנים' על שם שני מדות הניל:

ובשכחה לזה שנכללו בו גם מדת חסד מלאכים לפניו אל עשו אחיו, עשו, הינו עולם עשה, שידועה שהנשמה היא

כל פעולות
הבדק העובר
ה' הוא לשר
וליחס עולם
העשה אל
עולם העליון
לשושו וכetal
כל הקליות

וַיִשְׁלָח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שער שדה אדורם, ויצו אתם אמר מה תאמרון לאני לעשו עם לבן גרתי ואחר עד עתה, יהיו לי שור וחמור צאן ועבド ושבחה ואשכח מה גיד לאני נמצא חן בעיניה. ופרש רש"י ז"ל "וישלח יעקב מלאכים, מלאכים ממש". ותחלה נבואר על פי פשוטו מנא ליה לרשי' שהיו מלאכים ממש. כי בפסק נראת התבאות לפניהם מיותר, ומזה מדריך רש"י שהיו מלאכים ממש, וידועה בשבאים לעולם הגשמי הם מתלבשים ומתגשים באוירא דהאי עלמא. וזה שעור הפסוק, 'מלאכים', הינו הוא הבהיר בהם שהם מלאכים אף שהיו מלבושים בגדמות אנשים, לנצל רוחניות ומרגתו, אבל לפניו עשו היו אנשים, ומזה נראה שהיו מלאכים ממש, וקל להבין:

וַיֹּשֶׁ עוד בזה לאלה מהין איך שמן מזון כל השתדלתו של יעקב היה שרוי מרכבה לבנות ואין היא תפארת הדרך אשר נלק בה כל ימינו, גם רש"י

◆ ציונים ומקורות ◆

לעילא הוא שלימوتא, מסטרא DATAHYIB להו לאולדא מתחת לUILA הוא שלימوتא, ועל דא כתיב ישעה מט וישראל אשר בר אתפאר. וע"ע שם רנו. וועל דא אקרי יעקב איש תם יושב אהלים' (בראשית כה, כ), שלים בכולא, שלים בחסד, שלים בדין, שלים במיא, שלים באשא, יושב אהלים' תריין, חסיד וגבורה, ונטיל כולא ועתבעיד בידיה רחמיין'. ה. עיין ספר הפליאה ד"ה שאל משה למיט' בעשרה מאמרות: 'ויפח

א. זהר ח"ג קנב. מלאכי עליyi כתיב בהו (תהלים כד, ד) 'עשה מלאכי רוחות', בשעתה דנהתין לחתא מתלבשי בלבושא דהאי עלמא, ואי לאו מתלבשי בלבושא בגונא דהאי עלמא, לא יכולין למייקם בהאי עלמא, ולא סביל לון עלמא. ב. להלן ד"ה 'יעל מעליו'. ג. עיין זהר ח"ג לג: שם רנה. ד. עיין זהר ח"א צו. יעקב אשלים כולה מהאי טרא ומאהי טרא, מסטרא דאחידו אברהם ויצחק לחולקיהון

יעקב בנידול
מדרגתו הփר
במלכים אף
שהיו למשיים
כאשימים
ולעשוי היו
ראם כאשימים

כל השתדלתו
של יעקב היה
שרוי מרכבה
לבנות ואין
היא תפארת
הדרך אשר נלק
בה כל ימינו, גם
רש"י

מִכְנִיס הַשְׁכֵל שָׁלו בְּכָל דָּבָר שֶׁהוּא עֹשֶׂה,
אֲזִי מִכְנִיס שָׁרֵשׁ אֱלֹקָות בָּאוֹתוֹ דָּבָר, וּבָזָה
הוּא מַעַלָּה הַדָּבָר לְשָׁרֶשׁ:

וחום איש גם
וזהה דבר
לשכל העליון
ובכל דבר היה
מנכיס חmittah
חס

וּבָמוֹ שְׁאיַתָּא בְּגַמְרָא (הענין כא) אַצְלָן
נְחוּם אִישׁ גַּם זוֹ שְׂזָה הִיא מִדָּתוֹ,
שְׁבָכָל דָּבָר שֶׁהִיא עֹשֶׂה וְשָׁאַרְעָה לוֹ, הִיא
מִכְנִיס הַשְׁכֵל הַעַלְיוֹן הַיְנוּ הַחַסְדָּן, כי

הַחַכְמָה הוּא שָׁרֵשׁ הַחַסְדָּן בִּידּוּעַ, וְעַל
כֵּן כְּשָׁאַרְעָה לוֹ שְׁגָנְבוֹ מִאָתָה אֲבָנִים
טוּבּוֹת שְׁהַוְלִיךְ לְבִי קִיסְרָן, וְהַנִּיחָוּ עַפְרָן
בָּמִקְומָו, אָמַר גַּם זוֹ לְטוּבָה, וְהַיְנוּ
שְׁהִיא יָוֹדֵעַ שְׁעַפְרָן הוּא גַּם כֵּן מִן הַדָּבָר
יִסּוּדוֹת. אֲךָ שְׁהָוָא יִסּוּד הַתְּחִתּוֹן, אֲךָ עַל
פִּי כֵּן יִשְׁבַּו שָׁרֵשׁ אֱלֹקָות, וְהִיא מִכְנִיס
עַם הַשְׁכֵל שָׁלו שְׁדָבוֹק לְשָׁכֵל הַעַלְיוֹן
בְּחִינַת חַסְדָּן שְׁבָבוֹ שֶׁהִיא שָׁרֵשׁ אֱלֹקָות
שְׁיִשְׁ בּוֹ, שֶׁהָוָא יִכְלֶל לְהַפְּךְ וְלִשְׁנוֹת כֵּל
הַטְּבָעִים, וְאֵז נִמְתָּקוּ כֵּל הַדִּינִים. וְהָוָא
שְׁרָמָן לוֹ אַלְיָהוּ זָכוֹר לְטוֹב דָּלָמָן
מַעֲפָרָא דָאַבְרָהָם הָוָא, הַיְנוּ שְׁמַצָּא
הַחַסְדָּן שְׁבָבוֹ שֶׁהָוָא שָׁרֵשׁ אֱלֹקָות שְׁיכְלָן
לְהַפְּךְ כֵּל הַטְּבָעִים, וְזָהָוּ מִדָּתוֹ שְׁלָל
אַבְרָהָם שֶׁהִיא מִדָּת הַחַסְדָּן, וְזָהָוּ
'מַעֲפָרָא דָאַבְרָהָם':

חָלֵק אַלְקִי מִמְּעַיל, וְגַנְטָן בָּגּוֹף הָאָדָם
בְּעוֹלָם הַעֲשֵ׊ה שִׁיקָּשָׁר כֵּל הַעוֹלָם הַעֲשֵ׊ה
לְשָׁרֶשׁ, כֵּל דָּבָר לְשָׁרֶשׁ שָׁלו, וְזָהָוּ כֵּל
פְּעַלְתָּה הַצָּדִיק הַעֲזֹבֶד אֶת הָרָקֶשׁ וְלִיחְדָּה
הַעוֹלָם הַעֲשֵ׊ה אֶל עוֹלָם הַעֲלִיוֹן לְשָׁרֶשׁ
וְלִבְטָל כֵּל הַקְּלָפּוֹת שְׁבָעוֹלָם הַעֲשֵ׊ה,

וְזָהָוּ נִמְתָּקוּ כֵּל הַדִּינִים:

צַדְקָה כֵּל אֶחָד
לִקְשָׁר עַצְמָנוּ
בְּתוֹרָה או
לְרֹאשׁ הַדָּור
כִּי שְׁלָא טְבָע
חַיּוּ בְּעַמִּינוּ
עוֹלָם הַעֲשֵ׊ה

וְדָרְדָּה כֵּל כֵּל יִשְׂרָאֵל צַדְקִים הַמִּם
וְצַדְקִים לִקְשָׁר עַצְמָם בְּתוֹרָה או
לְתָלִמיד חַסְדָּן, בְּכִדֵּי שְׁלָא יַטְבָּעֵי חַסְדָּן
וְשְׁלָוּם בְּעַמִּינוּ הַעוֹלָם הַעֲשֵ׊ה הַזָּהָוּ או
בְּמַעְשָ׊ה אוֹ בְּמַחְשָׁבָה בְּעַסְקָם בּוֹ יוֹמָם
וּלְילָה, לְזָהָוּ צַדְקִים הַתְּקָשְׁרוֹת, או
בְּתוֹרָה, אוֹ עַל כֵּל פְּנִים לְתָלִמיד חַסְדָּן
רְאֵשִׁי הַדָּור, בְּכִדֵּי לְהַעֲלוֹתָם שְׁלָא יַשְׁאַרְוּ
שֵׁם חַס וְשְׁלָוּם:

וַיַּשְׁ בּזָהָר פְּרָטִי דִּבְרִים אֵיךְ לְהַעֲלוֹת כֵּל
הַשְּׁכֵל כָּל הַמִּנְיָן
דָּבָר לְשָׁרֶשׁ, כִּי יִשְׁ בּ גַּי בְּחִינּוֹת,
מַשְׁכִּיל, מַשְׁכָּל, שְׁכָלִי. מַשְׁכִּיל, הַיְנוּ
הָאָדָם הַרְוֹצָחָה לְהַבִּין וְלִהְשָׁכִיל אֵיזָה דָּבָר,
מַשְׁכָּל, הַיְנוּ אֶתְהָוָן הַדָּבָר שְׁרוֹצִים לְהַשְׁכִּיל
אֶתְהָוָן, וְשְׁכָל, הַיְנוּ שְׁבָבוֹ מַשְׁכִּילִין מָה
שְׁרוֹצִים לְהַשְׁכִּיל, וְהַשְׁכֵל הָוָא שָׁרֵשׁ
אֱלֹקָות שֶׁהָוָא הַחַכְמָה הַעַלְיוֹנָה, וְכֵשָׁהָוָא

◆ ציונים ומקורות ◆

مصدر זה ומטעם זה כשהוא מהתעורר למיטה
במעשיו הטוביים מעשה צדיקים ישראלים והగונים
הנכילים בתרי"ג מצות, מהתעורר למעלה בנגדו
ברשו ומקום מוחצבו להאריך בשרשן של מצות
האוות העליונים, ולהשפייע מהאוות
העלויונים אור שפע שבע רצון לכל העולמות
התחתוניות. וע"ע לעיל פר' בראשית ד"ה
בראשית. ו. עיין פ"י הראב"ד לספר יצירה פ"א
מ"א. ז. עיין זהה"ק ח"ב קעה: 'וחסד עלאה
נקא מוחכמה'. ח. עיין זהה"ק ח"ג שב. וע"ע
ח"א מז:

באפיו נשמה חיים' (בראשית ב, ז), מי שנופח משלו
הוא נופח. וע"ע שפע טל הקדמה בן מאה שנים:
'כבר ידעת שהנשמה היא חלק אלה ממעל
נחקקת ונחצת ממחצב העליון מלך מלכי
המלכים הקב"ה, הנה מטעם זה היא מתודמת לו
יתברך ויתעללהשמו וכו', והטעם שנטלבשה
הנשמה בגוף ובשר ועור וגידים ועצמות, וכו', כי
האדם התחתון מצד שנשנתו הוא חלק אלה
מעל בדמותו וצלמו, בצלם אלקים בסוד
נעשה אדם בצלמנו, תרי"ג של אדם התחתון
כנגד תרי"ג של אדם העליון ב"ה כדרפירשנו, הנה

שור וחתמור' וגו', שהם עניני קליפות
בנזכר בתקוניים, ועזר לי לשם יתברך
שבטתיו אותן וקרבתו ל夸שה, שאדרבא
הם מלמדים סגורייא עלי, וואשלחה
להגיד לאדני, הינו ששלוחתי המתחשבות
והשלל, להגיד, הינו להמשיך ולקשר
לאדני, הינו כל דבר מעולם עשויה
לשרש אלקותו ואדני שיש בו, והכל על
ידי החסד שהוא השכל בנויל, וזהו
למצוא חן בעיניך, הינו למצא מדת
החסד בכל דבר בנויל, שזו מדת אברם
שהיה בו גם כן בנויל. וישבו המלאכים
אל יעקב, הינו שך עלה בידו,
יעיאמרו באננו אל אחיך אל עשו, הינו
לעולם עשויה, זוגם הילך לקראתך וארבע
מאות איש עמו, הינו בזה שהמשכית
והכנסת אללה, הינו אלופו של עולם בכל
דברי, בזה מפילה התי של אםת שהוא
ארבע מאות הילך לקראתך לקשר עם
המן ויעשה אותיות אמת, ואז נמתקין
כל הדינים, והמשכיל יבין:

או יאמיר עם לבן גרתי. ופרש רש"י
זתריין מצות שמרת**י**
והוא על דרך איזה חכם הלומד מכל
אדם (אבות פ"ד מ"א), הינו אפלו מיצר
איהו חכם הלומד מכל אדם אפי מעה"ר וכוה נתהך גם הוא ליר טוב

זזה יש לומר גם כן פרוש הפסוקים, אחר
שכתב בסוף הסדר הקדים שעקב
זכה שנכללו בו גם כן מדת אברם שהוא
החסד בנויל, אז יישלח יעקב מלאכים
מןש', ממש ראיי תבות משכיל
משכל שבל, הינו ששולח המתחשבות
שלו שהוא השכל בנויל, אל עשו אחיו,
הינו לתקן כל דבר של העולם העשויה
במקום שהוא שם ודקוק עמו כאח,
ארצה שעיר, הינו שם צרייך תקון
לביטול הקלות שיש בעולם עשויה, שדה
אדום, הינו דינים כדייתא בזוהר
הקדושים, וצרייך להמתיקן. ויצאו אתם,
הינו שהיה מחבר ומקשר המתחשבות
בצotta חדא, מה אמרון לאדני לעשו,
הינו לשרש אדני שיש בעולם העשויה,
והינו לקשר שרש אלקות שיש בעולם
העשה בכל דבר ודבר שיקשר לשרש
על ידו, שהיה מוכניס בו השרש אלקות
שבו בנויל על ידי מחשבותיו ושבלו
שהוא דבוק בעולם העליון. עם לבן
גרתי, הינו שהיה בתקלה מגורי בעולם
התשובה שהוא מלבין עונותיהם של
ישראל, כי הגשם היה דבר בעולם
העלין, ואחר עד עתה, הינו שאני צרייך
להמשיך גם לעולם עשויה, וזהו עיה לי

יעקב קשר כל דבר מעולם
העשה לשורש אלקותו ואדנותו
שיש ב, ע"י מות החסד
ואו מתכו כל הדינים

◆ ציונים ומקורות ◆

בראשית: 'כתבתי لكمן דשمعתי ממורי זלה'ה,
שם ידע האדם שהקדוש ברוך הוא מסתתר שם,
אין זה הסתרה, כי נתפדו כל פועל און. וזהו
שאמר 'ואנבי הסתר אסתיר פני מהם' (דברים לא,
יח), ר"ל שיסתיר מהם שלא ידעו שהקדוש ברוך
הוא שם בהסתרה זו וכו', ודף ח. וכיוצא בזה
שמעתי מمنו כי ראש תיבות 'אמור אויב ארדו'
וגו' (שמות טו, ט), ר'ת הם ה' אלףין, שם אלופו
של עולם מסתתר, בסוד שם סא'ל וכו', ודף ח' ח'ב סד:

יד. עיין שער מאמרי רבבי פ"י ספרא דעתינו פ"א: וודע כי שורות הראש
הם מבועי הדינין וכו', ושם יוכיח עליהם,
שעיר' מלשון סערה וכו', ומהם נמשכין הדינין
והקליפות. יא. עיין ח"א קלט: וע"ע ח"ג קללה.
יב. עיין יומה לט: יג. תיקו"ז יב. 'איה שפה
בישא שעתנו כלילא משור וחמור דבר יעקב
זיהי לי שור וחתמור'. וע"ע שם קמז: וע"ע זזה'ק
ח"ב סד: יד. עיין חולדות יעקב יוסף פר'

ספר

נעם
אלימלך

פרק ו' וישלח

גופו הטההור הוא מסיע להמלאכיהם שלו
שיעלו למעלה:

לפניו אל עשו אחיו, רצה לומר על ידי ע"ז גורם שום
השר של אדום
זה גורם שעשו נעשה 'אחיו',
נעשה אחיו 'ארץ שער שדה אדום', פרוש שנעשה
אחיו למשה, זה רמז 'ארץ שער', וגם
נעשה אחיו למעלה, דהיינו בעולם שלו
הנקרא 'שדה אדום', השם של אדום
נעשה גם כן 'אחיו':

יעצנו אותם לאמור. פרוש צור הוא לשון
זרוז, כדריתא (רש"י ויקרא ו, ו) 'אין'
או אלא זרוז, דהיינו שהצדיק מוציא
דבורי מפיו הקדוש בקדשה ובזרוז כל כה
עד שהם נעשים חזקים כל כה. 'לאמר'
פרוש שיאמר ממילא הדבר הנה שיתקפה
עשו לאחיו, כי בונדי אין מן הנכון
לעשות זאת עקר תפלה, רק על ידי
הדברות בשאר תפלותי ודבוריו של

וישלח יעקב מלכים לפניו כו'.
נראה לפירוש על דרך הרמז,
להגנה הצדיק כל עבודתו הוא להיותו
דבק בו יתברך ויתעלה, ולבק נשמה
תחת כסא הכבוד מקום שרו, והצדיק
המזכה את גופו ומתר עצמו מכל
התאות החיצוניים איזי גם גופו הטההור
דבק בו יתברך. וזהו הוא לשון
תפלת, דהיינו דבקות, כמו עפתולי
אלקים' כו' (בראשית ל, ח), שעיל ידי
ה��פלות הוצאות והצלות במחשבות
טהרות נתבק בו יתברך. וזהו
וישלח' לשון לויה, כמו יעוץ פרעה
אנשים ויישחו אותו' (שם יב, כ), תרגום
וישליך' ואלייאן', רצה לומר שהצדיק
מלוח את המלאכים הנשלחים לפניו,
דהיינו הדבורים היוצאים מפי הצדיק
גבאים מהם מלאכים, ומיינו שgam

ע"ז התפילות
דיבורי של
הצדיק
במחשוב
טהרות נפל
מניא שוג
איינו

וראה תולדות אהרן (ויטומיר) פר' חי שרה ד"ה
בפסוק ויאמר: 'בישראל מקבלים עליהם על
מלכות שמים ועוסקים יום ולילה בעבודת
השם יתברך והדברים שיזואים מפיהם בתורה
ותפלה בקדושה וטהרה בධילו ורוחימו איזי הם
בונים עלמות, כאמור חכמוני זל' (ברכות סד).
תלמידי חכמים נקראו בונים, כי כל דבר של
קדושה וטהרה ויראה שיזוא מהם נברא
מהדבר מלך קדוש, והוא העולם, והמלך
מוזמר ומשבח להקב"ה באותו דבר שנברא
המלך ממנה, כי כל אותן יש לו כמה אלפיים
ורובבות עלמות כ'ש תיבה שלימה' וכו'. וע"ז
זרע קודש פר' ויחי ד"ה ויברך יוסף.

א. ראה רש"י שם: 'מנחם בן סרוק פירשו
במחברת 'צמיד פתיל' (במדבר יט, טו), חבורים
מאת המקום נתחברת עם אחותי לזכות לבנים'.
וע"ע להלן פר' ויצא ד"ה או יאמר והיה, וע"ז
תורה אור פר' תרומה ד"ה והנה כתיב והיו: 'ולכן
תפלה הוא ל' חבר במזו' עפתולי נפתלתה',
ובלשון המשנה (כלים פ"ג מ"ה) 'התופל כל חרס',
שמתחברים במרקם שבועלם האצילות, וכן
בעבודת ה' היא התקשרות וدבקות הנפש
בשרה. ב. עיין לעיל פר' ויצא ד"ה וזהו וירא:
'זהנה הדיבורים של אדם המדבר בקדושה,
נברא מכל דבר ודבר שיצא בקדושה מלך
קדוש'. וע"ע להלן פר' פנחס ד"ה או יש לפרש.

◆ ציונים ומקורות ◆

תפלות ישראל לעלות דרך השערם. * ואיך לא יעלה מורה על ראשו וחරדה גודלה בלב האדם השלפֶל, עד היכן גורם בעוננו לו ולאחרים:

בגלוות ד' בנה
שאנו נכעט
לפני שלטונו
הנאים ולא ית
להם רשות
להושך להרעה
נו

בזה תאמرون לאדני לעשרו. הנה הtorsה הקדושה מלמדת אותנו איך להתנגן בגולות המר הנזה אשר אנחנו נתוננים תחת יד האמות, ונאנחנו מכרחים לקבל הגלות באהבה עד יرحمם ה' עליינו ויגאלנו גאלת עולם במרה, ובعود שאנחנו בגולות המר אנו מכרחים להיות נ眷עים לפניהם ולקראים אדונים, וזהו כה תאמرون לאדני לעשרו, רצה לזרם שתקראו אותו אדון בדברו עמו, ואז כאשר יוסיף להרעה לכם יותר מן הראייה במסים וארכנויות גזל יהיה בכם, ועל ידי זה יرحمם ה' עליינו, כי די לו בזה שאנחנו נ眷עים לפניהם וחולקים לו בבוד:

עי' שמיוק
עצמו בהכנה
גדולה ונמה
שנהפרק היהיז
לטוב

עם לבן גרתי ואחר עד עתה. הנה 'לבן' אותיות נבל, הנהו היוצר הרע נקרא נבל, ואחר שיזכה האדם לעבד בשני יצרים כאמור (ברכוות נד). 'בכל לבך' (דברים ו, ה) בשני יצרים, איז היוצר הרע נחפה לבן, הנהו לבן העליון. ואימת יזכה אדם לזה, העקר

הצדיק במחשבות טהורות וצללות, מAMILא יוצא הדבר הזה לפועלתו גם אויביו ישלים עמו:

כל מהשבות
זרות מי
החול סותמים
בשבת שעירים
עלינו
ומיעכבים
ההפלות

וזה רמז שצוה ירמיהו הנביא (ירמיה יז, כב) שלא תוציאו משא מפתיכם ביום השבת, הנה בפי הנגתו של אדם כל ימי השבעה ימי החול במחשבות טהורות בתפלה, אזי בשבת קדש נתוספה בו קדשה יתרה יותר וייתר, וכן להפוך ח"ו, אם הולך שוכב בדרך לבו במחשבות זרות ומערבבות, אזי ביום השבת כל המחשבות של ימי החול במחשבות חזן ופגול, וח"ו נסתמים שערי תפנות מלולות תפנות ישראל, הנהו שעומדים על פתח השערם העלויונים ומעכבים תפנות שער ישראל. וזהו שהזהיר אותם הנביא שלא תוציאו משא מפתיכם ביום השבת, הנהו המחשבות זרות שהם ממשא גדול ועוביים לפניו ביום השבת מחמת שחשב בהם כל ימי החול, ותבאיו אותם בשער ירושלים, הנהו שלא תבאיו אותם תפנות המתפוגלים במחשבות זרות בשערם העליונים, ועומדים על פתח השער ומעכבים

◆ ציונים ומוקורות ◆

אנטוניוס, קם וכותב מן יהודה נשיאה לממן מלכא אנטוניוס, נסבה וקרירה וקרועה, אמר לי כתוב מן עברך יהודה לממן מלכא אנטוניוס, אמר ליה רבבי מפני מה אתה מבזה על כבודך, אמר ליה מה أنا טב מן סבי לא בר אמר 'כח אמר עברך יעקב'. ו. עיין בן פורת יוסף פר' ויצא: 'דאיתא במדרש הנעלם פ' חי שרה בזוהר דף קב"ח ע"ב אמר רבבי יוסי מאי דכתיב (בראשית כד, כד) יולדתך אוח ושמו לבן, אמר רבבי יצחק אין יזכה בטל, בתחלתה בעולם הזה נקרא לוט

ג. עפ"י משלי טז, ז. ד. ראה ירמיה שם, כא: 'ואל תשאו משא ביום השבת והבאתם בשערי ירושלים'. וראה עוד שם, כו: 'ולבלתי שאות משא ובא בשער ירושלים'. ה. ראה תנומה ושלח ג: 'כה תאמرون לאדני לעשו יעקב קורא לעשו אדוני', למדה תורה דרך ארץ לחלק כבוד למלכות וכו', וכן רבינו הקדוש היה כותב לאנטוניוס יהודה עברך שואל בשלומר לחלוקת כבוד למלכות. וע"ע בר"ר עה, ה: 'רבינו אמר לרבנן אפס כתוב חד אgra מןשמי לממן מלכא

וחמור', דהינו שהפרנסה בא מAMIL'א אם עוזים רצונו של מקום. לאשלה להגיד לאני למציא חן בעיניך, רצה לומר כי כן דרך האמות בראותם קבוע ועشر ישראל, אזי הוא חביב ונושא חן בעיניהם, אף שאינו נהנה מישראל אף על פי כן נושא חן בעיניהם:

יעישבו המלאכים אל יעקב לאמר באנך אה שנקד עשי ע"י דיבורי הדריך לאחיו עדין הוא מתנדן והוא ממיינ' אל אחיך כו'. רצה לומר הרמז, הגם שהדברים של הצדיק פועלים ונכנסים בלב עשו שיתהפק לאחיו כנ"ל, אף על פי כן יגם הולך לקראתך', פרוש אף על פי כן הוא מתנגד והולך לקראתך, ומעשיו הם התנגדות והפק מעשיך הطيبים. **זארבע מאות איש עמו**, רמזו

הוא על ידי הכנעה, שיחזיק עצמו בזה העולם כגר. וזה עם לבן פרוש שזכהתי שיהיה היצור הרע נפק מנבל לבן, הינה הסבה לזה ארתי, לשון גרות, דהינו שהחזקתי עצמי כגר בהכנעה גדוללה. ובכל זאת לא עלתה בידי בימים מועטים, כי אם זאחר עד עתה, פרוש שאחרתי בעובדה זאת יום אחר יום ושנה אחר שנה. וזהו שאמרתי ייכבר אמר אנא השם ונשמע קולו (יומא כ:), פרוש שזמן ארוך צרייך האדם לצעק 'אנא השם' עזרני שאזפה לעבד באמת, ואז ינשמע קולו, אבל לא בימים מועטים: **ואם תאמר ומהין יהיה פרנסתו של אדם**, לזה אמר עזחי לי שור כטעים רצונו של מקום נאה הפרנסה מילא

◆ ציונים ומקורות ◆

להיות לירח ניחוח לפני ית"ש כביכול, בדרך המפתחת את אחד לאיזה דבר שմדבר יום יום עד שמצועת עת שמתפתחה אליו. וע"ע שויית מראה יהזקאל (لتלמיד הרה"ק ר' מנדל מרימינוב ז"ע) סי' קד: 'והמלאה הזאת לא ליום א' ולא ליוםים, וכמ"ש רבינו בשם רבו ז"ל עמ"ש יונשמע קולו בבוא אל הקודש', יוכבר נשמע קולו בו, שצרייך עבודה הרבה וזמן ארוך להגיע אל תכילת השילמות'. ח. וע"ע מאור ושם שיר' כי תצא ד"ה כי תשא: 'זמה נעים מאמר אדמור' רבנן של כל בני הגלוה מרנא ורבנה אלימלך נבג"מ במשנת יוכבר אמר אני השם', פירוש שצרייך זמן רב וימים כבירים להעתיר בכל לב ולאמור אני השם עד ישמע קולו ותתקבל תפלו לרצון'. וע"ע דברי אמת פר' תצוה ד"ה והיה על אחרן: 'וכבר אמר אני ה' יונשמע קולו שמאתי מרבי ז"ל הליצה קרוב לדרך אמת, וכו' שמאתי מרבי ז"ל הליצה קרוב לדרך אמת, פירוש ודאי צרייך לאדם הצנע, מה שאין כן אם עשה תשובה כבר זמן רב ומורgel באמת אין חשש אפילו בגלו, זהה יוכבר אמר אני השם' שבקש כבר רחמים על כן יונשמע קולו, מה שאין כן אם מקרוב בא'.

ולעולם הבא נקרא לבן, לא נבל בראשונה אלא כמאן דסחי מנולו לבן וכו'. וכן בפר' תולדות: 'תחלת נקרא לוט מנול, עבשו לעתיד לבא נקרא לבן, ושתי בנות לוט עבשו הם ב' בנות לבן, הגדולה לאה הקטנה רחל, וכו', והנה כמו שיש בעולם כך יש בנפש, ומה שהיה הוא היה והוה והוא, וכך אדם השלם צרייך לתקן היזה"ר שלו מן תואר נבל שהיה לבן בהווה כמו לעתיד וכו', ווש"ה (משל ט, ז) 'ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים איתו, זה יזה"ר' וכו'. וע"ע שם פר' וישלח: 'עם לבן גרתי', שעשה מן יזה"ר שנקרא נבל ונעשה לבן, שהוא תועלת יזה"ר שרנו של עשו'. ז. עיין זרע קודש פר' ויצא ד"ה ויחלום: 'במו ששמעתי מאדמור' מוחהר' ר' אלימלך ז"ל בעהמ"ח ספר נועם אלימלך יוכבר צוח אנה השם', שצרייך אדם לצחוק أنا השם מכבר דהינו בארכיות, עד ישמע קולו שהיה ריח ריחnahme לה'. וע"ע שם פר' כי תבוא: 'על דרך שפירש הרב הקדוש מוריינו הרב אלימלך ז"ל מאמר חכמיינו ז"ל יוכבר צוח אנה השם יונשמע קולו ביריחו', שצרייך לצוח זמן רב עד ישמע קולו לפניו ית"ש

ספר
**מְאֹר
עֵינִים**

פָּרֶשֶׁת וַיִּשְׁלַח

הוּא זֶםֶן שְׁלִיטָן, שָׁנַחֲרֵב הַבַּיִת בְּרָאשׁוֹנָה וּבְשָׁנִיהָ וּגְלִכְדָּה בַּיִתְרַ וּנְחַרְשָׁה הַעִירִ, עֲבוּר שֶׁהָיָה יוֹם שְׁלִיטָן וְאַחִזָּתָן, שָׁנַתָּן לָקָם אֶתְנוֹ יוֹם לְהִזְמָת לָקָם אַחִזָּה גַּם פֵּן בְּקוּמָת הַשָּׁנָה. וְכֹמוֹ יוֹם הַפְּרוּרִים שֶׁהָיָה יוֹם עַלְיוֹן וּקְדוּשָׁה בְּקָרְשָׁת מַעַלָּה עַל כָּל הַשָּׁנָה, שֶׁהָיָה חִזְמָת שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה וּמְבָחר שְׁבָכְלָן לְקָרְשָׁה, שְׁעַל פָּנָי בְּיוּמָא דְכִפּוּרִי שְׁטָן אֵין לוֹ רִשׁוֹת לְאַסְטּוֹנִי' כְּמוֹ שָׁאָמָרָוּ רְבָותֵינוּ זְלִיל (יּוֹמָא כ.). אַת זֶה לְעַמֶּת זֶה עָשָׂה אַלְקִים', כִּי תְשֻׁעה בְּאָב הָוָא יוֹם מְבָחר בְּסְטָרָא אַחֲרָא לְהִזְמָת לְהָנָן אַחִזָּה יִתְרָה בַּיּוֹם זֶה, שְׁעַל פָּנָי אַרְעָה בָּזָה מְשָׁאָרָע:

וְזֹהוּ מָקוֹם רְמִיזָה תְשֻׁעה בְּאָב בְּתוֹךְ אַזְנָכִי לְאַכְלֵי בְּפֶסֶוק זֶה, עַל פָּנָי לא יִאַכְלֵוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל 'אַתְּ' רְאֵשִׁי תְבּוֹתָה תְשֻׁעה אַבְ' שָׁאוֹז לא יִאַכְלֵוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶלָּא יִתְעַנְּנוּ, בְּתַבְ' שְׁלָא לְיוֹתָר כָּה לְסְטָ'א'

עַל פָּנָי לא יִאַכְלֵוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גַּד הַנְּשָׁהָה. נֹדֵעַ כִּי בְּסָוד עַשְׁ"ז שְׁהָוָא עַזְלָם שְׁנִיה נְפָשׁ בְּכָל אַחֲרֵי יִשְׁרָאֵל קְוֹמָה שֶׁלְמָה מִרְמָ"ח אֲבָרִים וְשָׁסְ"ה גִּידִים מַעַין קְוֹמָה שְׁלַחְמָם, כִּמוֹ שְׁפָתָב הַרְאָבָ"ד בְּפֶרְוּשָׁו לְסֶפֶר וְצִירָהִיבּ עַל פְּסוֹק (שְׁמוֹת יט, יח) זַהֲרָסִינִי עַשְׁנִי כָּלּוֹ שְׁתַבְתָּה 'עַשְׁנִי' מַרְפָּז עַל עַזְלָם שְׁנִיה נְפָשׁ. כִּי כִּמוֹ שְׁיִשְׁבָּנְפָשׁ קְוֹמָה מִרְמָ"ח אֲבָרִים וְשָׁסְ"ה גִּידִים, פָּנָי יִשְׁבָּעַלְסִי, כִּמוֹ שְׁמַצִּינוּ שְׁגִינְרָאָת הָאָרֶץ בְּשֵׁם אֲבָרִים 'טְבּוֹר הָאָרֶץ' (שׁוֹפְטִים ט, לו), וּ'פִי הָאָרֶץ' (בְּמַדְבָּר טז, לב) 'עֲרוֹת הָאָרֶץ' (בְּרָאשִׁית מְב, ט), וְכֵן בְּשָׁנָה הַיּוֹם מִיחְדִּים שְׁכָל אַחֲרֵי מִשְׁסָ"ה יָמִים הוּא בְּחִינַת גַּד פְּרָטִי:

וַיְהִי ט' בְּאָב הָוָא בְּחִינַת גַּד הַנְּשָׁהָה מִן קְוּמָת הַשָּׁנָה, שְׁהָוָא בְּבִחִינַת אַחֲרִים שְׁשָׁם אַחֲרִים יִתְעַנְּנוּ עַל תְּלָדוֹת יִעַכְבּוּ עַל וְלָמָדָה נְשָׁהָה מִן תְּרִיבָה לְאַזְנָבָה.

וּבִיסָה את עֵין הארץ (שםות י, ה), וּוֹתֵפותָה הארץ את פִיה' (בְּמַדְבָּר טז, לב) וּכו', יְוֹשָׁבִי עַל טְבּוֹר הארץ, 'כִּי עֲרוֹת הארץ בָּאתְךָ לְרָאוֹת'. וְעַד קָהָר אָד. ה. וְוֹתֵפותָה הארץ את פִיה'. וְרָאה תְעִנִית פְּד' מ"ז: 'בְּתַשְׁעָה בְּאָב נְגַזֵּר עַל אֲבוֹתֵינוּ שְׁלָא יִבְנְטוּ לְאָרֶץ, וְחַרְבֵּת הַבַּיִת בְּרָאשָׁונָה וּבְשָׁנָה, וּגְלִכְדָּה בַּיִתְרַ, וּנְחַרְשָׁה הַעִיר'. ז. 'שְׁטָן בַּיּוֹמָא דְכִפּוּרִי לִית לְיהָ רְשׁוֹתָא לְאַסְטּוֹנִי. מְמָאי, אָמֵר רַמִּי בַּר חַמָּא 'הַשְּׁטָן' בְּגַמְطָרִיא תְלַת מָاهִים וְשִׁתְיָן וְאַרְבָּעָה הַוִּי, תְלַת מָاهִים וְשִׁתְיָן וְאַרְבָּעָה יּוֹמִי אֵיתָ לְיהָ רְשׁוֹתָא לְאַסְטּוֹנִי, בַּיּוֹמָא דְכִפּוּרִי לִית לְיהָ רְשׁוֹתָא לְאַסְטּוֹנִי'. ח. קְהַלְתָז, יִד. ט. פְּרִי עַז חַיִים שְׁעַר חַג הַשְׁבּוּעוֹת פ"א.

א. 'וַיּוֹתֵר יִעַכּוּ לְבָדוּ' וּגו', עַד 'כִּי נְגַע בְּכָף יִרְקָב בְּגִיד הַנְּשָׁהָה'. ב. הַקְדָמָה: 'וַיַּצְרִיךְ אֶתְהָ לְדִעָת כִּי כָל סְפִירָה יִצְרָאֵר תְּפָרֵשׁ עַל ג' דְרָכִים. אֶחָד מֵהֶם בְּעוֹלָם, ב' בְּשָׁנָה, ג' בְּנֶפֶשׁ, וְסִימְנָם 'זַהֲרָסִינִי עַשְׁנִי כָּלּוֹ עַזְלָם שְׁנִיה נְפָשׁ'. ג. 'עַד תְּלוּדָות יִעַכּוּ יוֹסֵף בְּהַקְדָמָה: 'שְׁכַבְתָּ הַרְאָבָ"ד בְּסְפִירָה בְּסָוד עַזְלָם שְׁנָה נְפָשׁ, כִּי הָאָדָם נִקְרָא עַזְלָם קָטָן, כִּמוֹ שְׁיִשְׁבָּנְפָשׁ קְוֹמָה שְׁלִימָה בְּרָמָ"ח אֲבָרִים וְשָׁסְ"ה גִּידִים בְּכָלְלוֹת פְּרַצּוֹף הַעוֹלָם, כָּרְבָּה בְּשָׁנָה, וְכֵן בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם שִׁיְיכָבָם כָּל רָמָ"ח מִצְוֹת עַשְׁתָּה וְשָׁסְ"ה גִּידִים לְאַדְמָ כָּרְבָּה, רָמָ"ח אֲבָרִיו וְשָׁסְ"ה גִּידִיו'. ד. עַיִן יִלְכוֹשׁ בְּרָאשִׁית קְמָה: 'בְּשֵׁם שָׁאָבָרִים לְאַדְמָ כָּרְבָּה אֲבָרִים לְאָרֶץ'. רָאשָׁ עַפְרוֹת תְּבֵל' (מִשְׁלֵי ח, כו).

שׁ בח"י רמ"ח
אֲבָרִים וְשָׁסְ"ה
גִּידִים בְּעַולָּם
שְׁנָה נְפָשׁ

עַל כָּנְדָן לְאַכְלֵוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גַּד הַנְּשָׁהָה. נֹדֵעַ כִּי בְּסָוד עַשְׁנִי שְׁהָוָא עַזְלָם שְׁנִיה נְפָשׁ בְּכָל אַחֲרֵי יִשְׁרָאֵל קְוֹמָה שֶׁלְמָה מִרְמָ"ח אֲבָרִים וְשָׁסְ"ה גִּידִים מַעַין קְוֹמָה שְׁלַחְמָם, כִּמוֹ שְׁפָתָב הַרְאָבָ"ד בְּפֶרְוּשָׁו לְסֶפֶר וְצִירָהִיבּ עַל פְּסוֹק (שְׁמוֹת יט, יח)

מַרְפָּז עַל עַזְלָם שְׁנִיה נְפָשׁ. כִּי כִּמוֹ שְׁיִשְׁבָּנְפָשׁ קְוֹמָה מִרְמָ"ח אֲבָרִים וְשָׁסְ"ה גִּידִים, כָּנְדָן יִשְׁבָּעַלְסִי, כִּמוֹ שְׁמַצִּינוּ שְׁגִינְרָאָת הָאָרֶץ בְּשֵׁם אֲבָרִים 'טְבּוֹר הָאָרֶץ' (שׁוֹפְטִים ט, לו), וּ'פִי הָאָרֶץ' (בְּמַדְבָּר טז, לב) 'עֲרוֹת הָאָרֶץ' (בְּרָאשִׁית מְב, ט), וְכֵן בְּשָׁנָה הַיּוֹם מִיחְדִּים שְׁכָל אַחֲרֵי מִשְׁסָ"ה הַיּוֹם ט' בְּאָב הָוָא בְּחִינַת גַּד פְּרָטִי:

וְזֹהוּ מָקוֹם רְמִיזָה תְשֻׁעה בְּאָב בְּתוֹךְ אַזְנָכִי לְאַכְלֵי בְּפֶסֶוק זֶה, עַל פָּנָי לא יִאַכְלֵוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל 'אַתְּ' רְאֵשִׁי תְבּוֹתָה תְשֻׁעה אַבְ' שָׁאוֹז לא יִאַכְלֵוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶלָּא יִתְעַנְּנוּ, בְּתַבְ' שְׁלָא לְיוֹתָר כָּה לְסְטָ'א'

וַיְהִי ט' בְּאָב הָוָא בְּחִינַת גַּד הַנְּשָׁהָה מִן קְוּמָת הַשָּׁנָה, שְׁהָוָא בְּבִחִינַת אַחֲרִים שְׁשָׁם אַחֲרִים יִתְעַנְּנוּ עַל תְּלָדוֹת יִעַכּוּ עַל וְלָמָדָה נְשָׁהָה מִן תְּרִיבָה לְאַזְנָבָה.

(ישעה לך, ו) כי זבח לך' בבצורה יי', שהוא בטול הרע מן העולם והזדרכות הקדשה בעולם, שאו לא יהיה בחינת מלחת עמלק זה שהוא מבחןת אחרים, שאו יתיחדו ישראל בבוראן בבחינת זוג פנים מאי שום קטרואג הרע חס ושלום, הפך מפה שנאמר אחר החרבן (איכה ב, ג) 'השיב אחור ימינו', וכתיב (ירמיה ז, כד) 'ויהי לأخור ולא לפנים':

וירא כי לא יכול לו כי ה' לא יענגן בידיו, זיגע בכף ירכו שהוא בחינת אחרים בחינת גיד הנשה يوم תשעה באב, שם נגע להרע להם ועשה

שלא יתנו כח על ידי אכילתן לסתרא אחרא, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל 'האכל בט' באב כלו אוכל גיד הנשה', שבאמתה הוא בחינת גיד הנשה כאמור:

וזה מה שכתוב ע"א בק איש עם עוד עלות השחר וגו', שבאמתה הויא גם בן היום בהזה בן פמיך, כי הוא שטן הוא היצר הרע, دائم הוא מתפקיד ואוחז בישראל לקטרואן ולהרחקון ממנה יתפרק ולהרע להם, והוא תמיד בן עד עלות השחר, שיתנו אין אורן ובהירתן של ישראל ביום משליח צדקנו במרה בימינו, שאו נאמר (זכריה יג, ב) 'זאת רוח הטהמה עבר מארץ', וכמו שכתוב

עי' שליט הש"ה
היכר ונחש
אור ההשגה
ונחסר מבני'
דעת התורת
עד שייא
ביטול הרע
בכאיות המשותה

היכר
מתפקיד תמיד
עם בנו'
ובימות המשיח
ימטל הרע
ויתיחדו בני'
פנים בפנים

◆ ציונים ומוקורות ◆

במקום אחר על פסוק 'זבח לך' בבצורה שהוא מורה על זבית היצור הרע לעתיד, כי עניין הזביחה הוא שישתליך ממנו הרע לעתיד מכל וכל, וישאר מלאך חדש, כי באמת היה מלאך חדש מוקודם, אך שנפל מקדושתו בנודע, ולעתיד יוחזר להיות מלאך חדש'. יד. עיין עץ חיים שער הכללים פ"א, שער המצוות פר' ואחתנן. וע"ע תורה אויר פר' זכור פה. זה לעומתם זה עשה אלוקים, שיש פנים ואחור בקליפה ג"כ כמו בקדושה, ויניקתם ואחיזתם באחוריים קדושה, והנה ראשית גויים עמלק שעם מלך' של מלוכה מן העורף'. טו. עיין עץ חיים שער הכללים פ"ז: 'אחריים הם דניין ויש בהם אחיזה לחיצונים וכו', וזה סוד 'השיב אחור ימינו מפני אויב'. טז. ע"ע לעיל פר' בראשית ד"ה וכל זמן: 'וכל זמן שיש מיעוט הירח, אף שכנסת ישראל מתייחדין בבורא יתרך מכל מקום איינו כי אם בסוד זיגוג אחור באחור בכיבול, כמו שאמר הכתוב 'השב אחור ימינו' וגוו', ובכמו שאמר הכתוב 'ויהי לאחרר ולא לפנים'. יז. ראה קידושין ל: 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומקש המיתו שנאמר (תהלים ל, לב) 'צופה רשות לצדיק ומקש המיתו להמיתו' ואלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו אין

ו. עיין זהה ק"א קע: 'בגין דאית בבר נש רמ"ח שיפין, קיבל רמ"ח פיקודין דורורייתא דיןון למייעבד אתיהבו, ולקבל רמ"ח מלאכין דאטלבשת בהון שכינטא ושםא דלהון בשם דמאיריהון, ואית בבר נש שס"ה גידין, ולקבליהון שס"ה פיקודין דלאו איןון אתיהיבו למייעבד, ולקבל שט"ה יומי שתא, והוא תשעה באב חד מנחון, דאייהו לקבל סמא"ל, דאייהו חד מאינון שט"ה מלאכין, ובגין בר אמרה אוריתא לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה', אית' לאסגאה תשעה באב, שלא אכלין בה ולא שתין, ובגין בר הוא קוב"ה כולה, ונרמז בהון רמזו לעקב. ייאבק איש עמו, בכל יומי שתא ובכל שיפין דיעקב, ולא אשכח בר ההוא גיד הנשה, מיד תשעה חיליה דיעקב, ובימי שתא גיד הנשה, ואחררב באב, דביה אתחקף ואתגוז דינה עלנא, ואחררב בי מקדשא, וכל מאן דאכיל בתשעה באב כאילו אכיל גיד הנשה'. יא. ראה ב"ב טז. 'הוא שטן הוא יציר הרע הוא מלאך המות'. יב. עיין מכות יב. סוכה נב. וע"ע אור החיים ויקרא ז, לו: 'תכלית הבירור יהיה בamusot הזבח', דכתיב 'כפי זבח לך' בבצורה, ואמרו ז"ל עתיד הקדוש ברוך הוא לשחות את השטן'. יג. ע"ע לעיל פר' בראשית ד"ה והנה כבר: 'זכמボар אצלנו

יצאו מן הקלפות ויחזרו לישראל, שהוא סוד יציאת הדעת מגלות:

וזהו שאמרו רבותינו ז"ל במקצת ראש השנה (כג) 'כל שיטה ושיטה שנטלו אמות העולם מישראל וירושלים עתיד הקדוש ברוך הוא להזכיר לנו', בכך הוא לבנות האמור, שהتورה נכתבת שיטין שיטין, שביל השيطין של תורה ו דעת שנטלו ממן אמות העולם שהן העתיד הקלפות, עתיד הקדוש ברוך הוא להזכיר לנו על ידי שיבטן הרע ומילא יהיה רבוי הדעת, ולא יהיה עוד בחינת אחוריים כי אם בחינת פנים בפנים כמו בשעת מתן תורה שנאמר פנים בפנים דבר ה' אל כל קהלכם' בן יהה בביית הגואל ב מהרה בימינו, Amen נצח סלה ועד' ברוך ה' לעולם Amen ואמן, יملוך ה' לעולם Amen ואמן:

מה שעשה, ועל ידי שלותו ומלחתו פميد עם ישראל באו הגלות בכלל ובפרט שהיא גלות הנשמה מיצר הרע, שעל ידי החשך המכפה אור ההשגה נטל ונתחפר הדעת מישראל, שאין להם דעת שלם כמו שהיה בשעת מתן תורה שהשיג מה שהשיגו, שהויא סוד שנמסרו רזי תורה לחיצונים על ידי שבחסר מישראל דעת התורה, על ידי חשותו שהויא מחשיך האור ומרחיק את ישראל מהבירה ברוך הוא. עד עלות השחר ב מהרה בימינו אז יהיה בטול הרע, שאו יملאה הארץ דעה' וגוי' (ישעה יא, ט), וכמו שכתוב (ירמיה לא, לג) כי כולם יראו אותו למקטנם ועד גודלם, שמיילא יהיה בך בשיבער הרע מן העולם, ויהיה אז שלימות התורה, ויצאו כל בחינות התורה שהיו בשכחה

◆ ציונים ומקורות ◆

גלו לגמרי מארצם וחזר היהוד למעלה כביכול להיות בחינת אחר בآخر וכמ"ש 'השיב אחר ימינו' בשעת החורבן, שנפתחו בחינת אחוריים בהנהגת העולם. וכמו כן בהגולות התורה גם כן כל זמן שהיו דבוקים בהמידות והיו בחינת פנים בפנים, היו רואים בחינת הפנים שבהתורה, שנתגלית להם התורה וסודותיה ומצונה כולה הראשונים בטעמיה וסודותיה ומצוינה כולה המגלה פניה רק להחתן וכו', משא"ב אחר הגולות שחזר היהוד בחינת אחוריים אינו מתגלה פני התורה לומדה כי אם בחינת אחוריים מהتورה, וכל מי שרוצה לראות מה בחינת פני התורה, אף העדיקים הרואים, אינם זוכים זהה בשלמות כי אם בימי המשיח שייהי אז תיקון המידות ויזכו להיות בחינת פנים, היפך הגולות שנאמר בו 'השיב אחר ימינו' וגוי', אז יהיה גם כן הגולות פני התורה והמשכת הדעת בעולם כמ"ש 'ומלאה הארץ דעה'.

יכיל לו שנאמר (שם, לא) 'אליהם לא יעוזנו בידך'. יה. עיין שער הכוונות תיקון חצות דרוש א: 'ימים שנחרב ביהמ"ק ונשרפה התורה, נמסרו סודותיה ורזהה לחיצונים וזה נקרא גלות התורה בעוננותינו הרבבים'. יט. 'כימלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים'. ב. דברים ה, ד: 'פנים בפנים דבר ה' עמכם בהר' וגוי. ושם, יט: 'את הדברים האלה דבר ה' אל כל קהלכם' וגוי. כא. ע"ע להלן פר' דברים ד"ה כי באמת: 'אמת כל עוד שהיו ישראל אוחזים בחבלי עבותות המידות העליונות היו אז בחינת פנים בפנים עמו יתרברך, וכמ"ש בעולי מצרים 'פנים בפנים דבר ה' אל כל קהלכם' שהוא מיידת החסד, וכנודע שהיה אז היהודי למעלה בחינת פנים בפנים, ובפי הרחתקן ועוזיבתן המידה העליונה שהיו אוחזים בה בר היה הרחתקן מבחינת הפנים פני הרחמים והיו להם צרות בימי השופטים והמלכים, עד שבפסקתן למגורי ועוזיבתן המידה

ספר

עבדה
ישראל

פְּרִשְׁת וַיְשַׁלֵּח

מלת 'אין' יש בו ממשמע הן ולאו, כי בלשון מקרא מציינו שמשוע לאו, ובלשון חז"ל אמרו בהודאה על איזה דבר אמר ליה אין. ומפניו במשמעות קדושים (דו) שדרשו חז"ל מدلآل כתיב 'און' כסף, שמע מנה אין כסף לאדון זה אבל יש כסף לאדון אחר. ומה תראה כי יש במלת אין שני ממשמעות, הן ולאו, דהיינו און בלי י"ד באמצע מורה על לאו והי"ד מורה על יש שבקרבו ונדרש לךן ולכאן, עין בערך ומשמעותו:

הצדיק עיי
שלותו
שהשכוב עבנוי
לאין, משותה
לכרא

ועל פנה זאת הולך וסובב מדרש חז"ל שלפנינו דכתיב 'אין פאל יישرون', ממשמעתו שיש גם כן פאל וهم הנאים ומשבחים שבכם, ומה שכתבו ונכללו הכל במלת 'אין' לרשותו הוא דאתא, להורות לנו דרך קאמת וגקלת מעשה הצדיקים באיזה עניין הם מתגדלים ושורים לבוראים לדברי המדרש, היה ניהו במדרגת 'אין' שמתדבקים בו, דהיינו שהם בעיניהם נחותבים לאין ואפס מגדל השגתם קידשת הבורא ומידיעתם קצורים בעבורה נגד מה שהם חביבים להborא ברוך הוא, ומתוך כה הם ענויים ושפלים בעיני עצם ויאים חוששים לטובה עצמן, ארכבה מפקרים את עצם וכל אשר להם בעבור בבוד הבורא ברוך הוא ותורתו ומצוותיו:

ויתר יעקב לבדו. איתא במדרש רבה (ע, א) 'אין פאל יישرون' (דברים לג, כו) רבי ברקיה בשם רבי יהודה ברבי סימון אמר, אין פאלDMI ומי פאל יישرون, הנאים ומשבחים שבכם. אתה מוצא כל מה שהקדוש ברוך הוא עתיד לעשות לעתיד לבודא הקדים ועשה על ידי הצדיקים בעולם זהה, הקדוש ברוך הוא מחה את המתים, אליהו ואליישע החי מתים. הקדוש ברוך הוא מביך את המעוות, אליהו ברך את המעוות. הקדוש ברוך הוא פוקד את עקרות, ואליישע פקד עקרות. הקדוש ברוך הוא ממתיק את המפר, ואליישע המתיק את המפר. הקדוש ברוך הוא המתיק את המפר במר. רבי ברקיה אמר, אין פאל יישرون ומי פאל יישرون, ישראל סבא, מה הקדוש ברוך הוא כתיב ביה (ישעה ב, י) 'ונשגב ה' לבדו', אף יעקב ציון יעקב לבדו, עד כאן לשונו:

תיכת אין יש
לה ב'
משמעותה
ולא

המדרש זה מלמדנו עניין שכתבו (שמואל ב כג, ג) 'צדיק מושל יראת אלhim' לדעת מעשה הצדיקים וחדותם. והנה ראשית המדרש 'אין פאל וממי שבכם' לכוונה נראה שהוסיף המדרש בפסק מה שלא כתוב בו מי פאל. אמנם אמרת נודע מספר העורך שרש 'אין', כי

◆ ציונים ומקורות ◆

ישראאל

אחר בז' שם במדרש הווסף רבי ברכיה לדרש יישראלי סבא מדקתייב זיויתר יעקב לבדו, דהינו שיעקב אבינו הדינים עליו השלום כשהלך לקראת עשו בודאי הצורך בלילה זו את לפנים לעשות יהודים נפלאים להמתיק הדינים שלא ישלו, וכמו שאמרו במדרש שהקדוש ברוך הוא ממתיק את המר אף אלישע המתיק את המר. והוסיף לומר את המר במר, דהינו שהמתיק דיןיהם בשרשן, וכן יעקב אבינו הניל כשהצורך להמתיק הדינים מסתמא היה צרייך לבוא ולדבק בבחינת אין' בניל. וזה שאמר זיויתר יעקב לבדו, שיצא מכל בוחנת גשמיות ונשאר לבדו במקומו דכתיב יונשגב ה' לבדו, כדי שעיל ידי זה יכול להמתיק האגורות בחסדים בניל:

וַיֹּאמֶר שְׁחַנִּי בַּי עַלְהָה הַשָּׁחָר. בַּמְדָרֵשׁ
(בר"ר עח, א) 'בְּתִיב' (איכה ג, כג)
חֲדָשִׁים לְבָקָרים רְבָה אַמּוֹנָתָךְ', אָמָר רַבִּי
שְׁמֻעוֹן בֶּן אָבָא, עַל שָׂאָתָה מַחְדָּשָׁנו בְּכָל
בָּקָר וּבָקָר אָנוּ יוֹדָעִים שְׁרָבָה אַמּוֹנָתָךְ
לְהַחִוָּת אֶת הַמְּתִים. אָמָר רַבִּי אַלְכְּסַנְדְּרִי,
מִמָּה שָׂאָתָה מַחְדָּשָׁנו לְבָקָרָנו שֶׁל מַלְכִיּוֹת
אָנוּ יוֹדָעִים שְׁאַמּוֹנָתָךְ רְבָה לְגַאֲלָנו. רַבִּי
חַלְבּוּ בְּשֵׁם רַבִּי שְׁמוֹאֵל בֶּן נְחָמָן אָמָר,
לְעוֹלָם אֵין בַּת שֶׁל מַעַלָּה מִקְלָסָת וִשׁוֹנָה,
אֵלָא בְּכָל יּוֹם הַקְדּוֹשָׁ בָּרוּךְ הוּא בּוֹרֵא בַּת
מַלְאָכִים חֲדָשִׁים וְהֵן אוּמָרִים שִׁירָה
חֲדָשָׁה לִפְנֵינוֹ וְהַוּלָכִים לָהֶם. אָמָר רַבִּי

וילו, יואד ה"י וילו ה"י, הם קפ"ד'. וע"ע ספר הליקוטים פר' וירא סי' בא עה"פ זה פקד את שרבה,

ועל ידי זה זוכים לבחינת 'אין' מתדוקים בגופא דמלכა ומחדשים בעולם גזרות טובות ישועות ונוחות כפי רצונם, וכן שאמרו (תמורה לא). לענין אפרוח הנולד מן הביצה בין מסרה לגבול הוי עפרא, והינו בSHORT רוץ להשתנות מענין צרייך לבוא בראש לבחינת 'אין' ואחר כך יכול להתחדש ולהיות עניין שלא היה בתחלה. וכן עניין איזה גורה שצרייך להשתנות מעת הדין לרוחמים צרייך להיות על ידי האדין שהוא בבחינת 'אין' פניל, ועל ידו ביטל הatzira הראשה ומתחיה צורה חדשה לצורף אחר וכיוצא בזה:

ועל ידי זה החיו אליהם ואליישע את המת וברכו את המיעט, וכן שאמր בוגמרא (הענית כה). שאמר רבי חנינא בן דוסא מי שאמר לשמו וידליק יאמר לחם זידליק והדבק הכל לשרש מי שאמר והיה העולם ונתקעה הדבָר בבחינת אין עד שהשיג פה הרקמה מה שלא היה בו מקדם:

הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא פּוֹקֵד אֶת עֲקָרוֹתִים
עַל אֱלֵישָׁע פּוֹקֵד עֲקָרוֹת', כִּי
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא פּוֹקֵד דְּהַיָּנוּ כְּבִיכּוֹל
בְּשֵׁם פָּקָד וּהְוָא אַחֲרִים דָּעַבְךָ
כִּנְזָדָעִי, וְהַשֵּׁם הַזֶּה עִם הַפּוֹלֵל עַזְלָה
שֵׁם 'אֵל' בְּמַלְיאֹו וְשֵׁתִי פֻּעָמִים שֵׁם זֶה
עַזְלָה שׁ"ע, וְגַרְמֹז בְּשֵׁם 'אֱלֵישָׁע'
שְׁבִקְרָתָתוֹ נְדַבֵּק לְשָׁרֶשׁ שׁ"ע נְהֹרִין
וּפּוֹקֵד אֶת עֲקָרוֹת:

ציוויליס

ב. עין שער המוצאות פר' ואתחנן: 'הויה' הדריודין האחוריים שלה הם קפ"ד, י"ה יה' ג' י' יה' ה' ותרבעו אותן י' יה' ג' י' יה' ג' י' יה' ג'

המיתות הלא הוא חלק קטן ממאז, וכך שערו חז"ל שחלק חיוניות הקטן הזה הוא אחד מששים שיש חיים באדם הישן וכנגדו השנה הוא אחד מששים שבמיטתה ואז שיד השווי ודמיון בינויהם, ככלומר שהישן חי שששים חלקים וחלק אחד מה, ולהפוך במתה מתים שששים חלקים וחלק אחד מי, ודברי חז"ל פרוכנות וסודות צפונות, וכך דעת רבי שמואל בר אבא הניל ממה שאפתה מחדשנו בכל בקר', דהינו שאנו מתעווררים מהשנה על ידי זה אנו יודעים שרבה אמונהך להחיות המתים כי כמו כן נשאר רשם חיוניות המתים:

במת כמו עצם לו זכנית:

ורבי אלכסנדרי אמר משל כזה לעניין הגאלה האמתית שאנו מתחכים לה שאי אפשר להבין אותה על בריה איך יעשה ה' נס הגדל הארץ לרום קרבן ישראל מכל צורתיהם. אכן מטה שאפתה מחדשנו לבקרן' וכו' אנו רואים שנשאר בקרבנו קיסטה דמיות ור חמיה ה' יתפרק באורתינו להושיע אותנו מיד הקמים עליינו, ומהו אנו יודעים שרבה אמונהך לגאלנו ובונדי יש בקרבנו או ררוע מטה ה' שיתעורר רחמי לגאלה שלמה, והוא ביעין הדמיון הניל שאמר רבי שמואל בר אבא, והבן, כי הגאלה השלמה נקרה גם כן תחתית המתים, חי הנפשות:

ברכיה, השבתי את רבי חלבו והכתיב ע"יאמר שלחני כי עליה השחר וגהיג זמני לומר שירה וכו', עין שם:

גראה לברא דעת רבי שמואל בר אבא לפि דעת החולקים והקבאים על עניין תחתית המתים, דהינו לא שהמת מת לגמרי ואחר כך יברא בריה חדרה, רק הגם שהאדם מת על כל פנים נשאר בקרבו איזה ממשו וענין לשם חיota שיחול עליו ברכבת תחתית המתים לעתיד לבוא, וכדריתא במדרש (בר"ר כה, ג) שמעצם לוז שבאדם שאינו נركב, ממו:

יבנה האדם וישוב כמו שעיה:

וניכל עוד להביא ראייה לזה מדברי חז"ל (ברכות נז): שאמרו 'שנה אחד מששים שבמיטתה', ואם נפשך לומר שעיל ידי מיתה של אדם מסתלק כל רוח חיונית ולא נשאר בו מאומה, איך המשילו חז"ל שנה למיטה והעריכו בערך חלק אחד מששים בינו שעיל כל פנים בשעת פרדמת האדם נשאר בו איזה קיסטה דמיות, מה שאין כן כשהוא מת, מת לגמרי, ואין לשנה ומיטה שום ערך בהרי הדדי, ואין המשיל הדמה לנמשל לומר שזהumi עדין מת אחד מששים מטה לגמרי. אלא ודאי כדאמרן שגמ כשהאדם מת נשאר איזה הכל דגמי שיקום על ידי זה לעתיד לבוא כשרצה היוצר להעמידו. אמן

◆ ציונים ומקורות ◆

יודע, איל איתתייה לידי ואני מודיע לך, טחנו ברחים ולא נתן שrepo באש ולא נשרפ נטענו במים ולא נמחה נתנו על הסדן והתחיל מכח עלייו בפטיש נחلك הסדן ונבקע הפטיש ולא חסר כלום.

ג. בהצעאת הרה"ץ ח"ץ הלברשטאם העיר דאולץ כל החוקרים והמקובלים. ד. אדריאנוס שחיק עצמות שאל את רבי יהושע בן חנניה, איל מהיכן הקב"ה מצין את האדם לעתיד לבא, איל מלווה של שדרה, איל מנין אתה

אי כשאדים מת נשאר בו רושם חיota ועל זה חל מרת תחיה המתים לעתיד

ספר

קדשת
לוי

פרשת וישלח

הצילני נא מיד אחוי מיד עשו. דעשו הינו הפטרא אחראי הוא מלאך המות הוא היציר הארץ, ובקשת יעקב היה הצילני נא' שלא יהיה עשו אחוי, וזהו מיד אחוי מיד עשו, שלא יתגלה שהיציר הארץ יהיה אחוי, שפעמים חס ושלום היציר הארץ מפיטה לעברה ולעין אדם מראה מצוה ועל דרך זה מתקרב לאדם ללבדו במהרה לעשות עברה. והבנוי:

ואתה אמרת היטב איטיב עמה. פרוש שהיטיב עמך שהיה שיטיב באתגליא לכל שהוא טוב, מעלה ליל שפעמים יש חסדים מקרים שאין גראה לעין, ואחרבה גראה שהיא רעה והטוב מכשה, מה שאין כן בעשות הבורא ברוך הוא חסד מגלה עם האדם אז הטוב הוא מגלה:

בשם אדוני אבי מורי ורב זכר צדיק וקדוש לברכה. עם לבן גרתוי פרש רשי יתיריג מצות שמורתה. הודיע לו זאת, הרבהנו זיל אמרו שאלה לו להגיד עיה לי שור ותמור שלא יקנאו בו, שלא נתקדים בו הברכות מTEL השמים ומשמי הארץ (בראשית כז, כח), זה אין לא מTEL השמים ולא ממשמי הארץ. וכי שלא יאמר עשו דמהאי טעם לא נתקימו מלחמת שלא שמר התורה, והברכות לא נפנו לו רק על מנת שיקים התורה, בפרש בפרק תוכdot בפסוק (שם כז, מ) וזה באשר תריד כי, וזה שאלה לו שיתיריג מצות שמרת, ואף על פי כן לא נתקימו بي הברכות, אף על פי ששמרתי התורה, אם כן אין לך לנטר שנאה על הברכות. וכך לך להבין:

יעקב הודיע לעשו שהברכות לא נתקימו כי אה שומרה התורה

ייחל העם לנונות אל בנות מוואב וגורו' ויצמד ישראל לבעל פעור' (במדבר כה, א-ג). כי היציר הרע לפנות את עמי הארץ בא כפשוטו, מה שאין כן לתלמיד חכם בא בדמות יציר הטוב וכו', יעוז. ובזה יובן 'הצילני נא מיד אחוי', ר' מליציר הרע שבא בדמות אחוי' כאילו הוא יציר הטוב, ובאמת הוא עשו, וכ'ל. ז. ע"ע דgal מחנה אפרים פר' וירא ד'ה ויקרא: "הראננו ה' חסוך' (תהלים פה, ח) היינו כי בודאי מחויב להאמין שככל מה דעתך רחמנא לטב עביד' (ברכות ס) אך שהחסד הוא בהעלם ואין נגלה, ועל זה התפלל דוד המלך ע"ה 'הראננו' וגורו', היינו שהיה נגלה לי החסד'.

א. רשי. וזה קח ח'א כסז: ב. וזהו כאשר תריד ופרקתו עולו מעל צוארכך. וברשי: 'כלומר בשיעברו ישראל על התורה ויהיה לך פתחון מה להצעער על הברכות שנטל, ופרקתו עולו' וג'. ע"ע בלי יקר ד'ה כה אמר. נחל קדומים (חיד"א) ד'ה עם לבן. ד. וזה קח ח'ג קפה. תא חזי, עשו קליפה והוא סטרא אחרא הויה. ה. עיין ליקוטי תורה להאריז'ל פר' שמות: 'כל עשו ויעקב הנזcker לעיל בפר', עשו הוא יציר הרע ויעקב הוא יצט'. וע"ע זו'ח תיקונים פג: 'איהו יצה'ר ואיהו נשח הוא סמא'ל הוא מלך הוא פלשתי הוא מלך המות', ג. ע"ע תולדות יעקב יוסף פר' וישלח: 'דכתיב האלשיך

או עבודתו רק לעשות נחת רוח ליווצרו
ולא לטובת עולם הזה:

היצה"ר מקטנו של המחברות
הטבות של יעקב וצרכיהם
לומר לו שלם יפה גם
דם יפה גם טבות עוזה"

וזהו זהה כי יפגש עשו אחיו ושאלך
למי, דהינו היוצר הרע שמקנה
בשם עשו שיפגש במלacci יעקב שם
מחשבות קדושות של יעקב שמן
נבראו מלכים והוא קטרג למחרשות
'אניה תלך', זאמרת לעברך לע יעקב', אנו
מלך יעקב, שבאמצות מעשים
הטובים אני נבראים, ואל תקטרג לע יעקב
על מעשי ה טובים, כי מנוחה היא
שלוחה לאני לעשו, שגמ לך נוגע
הטוב, שבאמצות מעשי ה טובים יגיע
לו עולם הזה, שעולם הזה היא מנוחת
היוצר הרע:

הרגלים הם
מנגד עולם
התהנתן
שעובד ע"י
אמונה בנהיה
הרגל

וירא כי לא יוכל לו ויגע בכה ורכוי.
הענין, כמו שיש ג' עולמות עולם
השרפים ועולם הגלגים ועולם התחתון,
בן יש באדם', הראש הוא נגיד עולם
השרפים, שעיל ידו משיג הבורא ברוך

השفع שנשפט
לבני הוה
לטומם והשפע
לאמות הוה
כדי להאבידם
מיוחא"ב

או יבאר ואותה אמרת היטב איטיב
עפה. מה זה כפל לשון
'היטב איטיב'. כי הנה הבורא משפייע
שפע וננותו טובו לעמו ישראל, וגם
השפע בא על האומות. והחילוק ביןיהם,
הטובות שנונתן לעמו ישראל הכנען הוא
בשביל טוביה, והטובה שבא על האומות
הוא על דרכם (דברים ז, י) ימשלים לשנאיו
אל פניו להאבדו", ונמצא הטובה אינה
טוביה להם, אבל בישראל עמו פונת
הטובה הוא בשביל הטובה. וזהו 'היטב
איטיב עפן', בונת הטובה בשビル
הטובה עצמה:

בתחלת
הverb חשב
שע"ז גישו לו
טובות עזה"
 כדי שלא
יקטרג הצד"ר
ואח"כ יעבד
רק לעשות
כח"ר לה'

וזיה כי יפגש עשו אחיו ושאלך למי
אתה ובז'י. דהכל בתחלה
התקרובות האדם לה' שיצר הרע מתגבר
עליו, יחשב לו שבעבדתו לה' יגיע לו
טובות עולם הזה גם כן, ובזה מכוון
היוצר הרע שלא קטרג אותו על דבקות
בזה. ולאחר כך בשביב מדקיק עצמו בה,

◆ ציונים ומקורות ◆

יעקב יוסף פר' וישלח: "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות שלא לשם שמתוך" וכו' (פסחים נ). דשמעתה ממורי, 'חישתי דרכי ואשיבה רגלי' אל עדותיך' (תהלים קיט, נט), שיהיה התחלת תורה ותפילה ומצוות עם היצה"ר שלא לשם, ובזה לא יקטרג עליו היצה"ר, יוכל לגמור לשם, וזה שבתוב 'חישתי דרכי ואשיבה רגלי' אל עדותיך', ודפק'ח וכו', העולה מזה, שצrik לגנוב דעת היצה"ר ויתסתף עמו בתחילת, ולאחר כך יראה לגבור בארי ויעשה לשם. יא. ראה לעל ד"ה הצילני. יב. וירא כי לא יוכל לו ויגע בכה ירכו ותקע בף יעקב בהאבקו עמו וגוו'. ויאמר לא יעקב ייאמר עוד שマー כי אם ישראל כי שרת עם אללים ועם אנשים ותוכל וגוו'. ויזרח לו המשם כאשר עבר את פנואל והוא צולע על ירכו. יג. עיין רבינו בחיה בראשית ב,

ח. ראה רשי' שם. וע"ע אותיות דר"ע: 'ורשעים שאינם עוסקים במצוות ועשירים בעזה', לפי שהקב"ה נותן להם שכרם בעזה' שנאמר ימשלם לשנאיו אל פניו להאבדו מן העזה'ב, שכבר מצוה אחת מן העזה'ב 'ען לא ראתה אלהים זולתר' (ישעה סד, ג). ואומות העולם שאינן עוסקים במצוות מקבלים שולחנם בעזה'ז. ולמה, לפי שהקב"ה אינו מקפח שכבר שום בריה. בצד, אין או"ה ורשעים וועשיין מצוה אחת לפניו כדי שישבזו אותם וישמעו בני אדם ויכבדו אותם וכל מה שעושין רשעים אין עושים אלא לבבודם, ע"כ הם עשירים בעזה'ז וענינים לעזה'ב. ט. זיצעו את הראשון לאמור כי יפגש עשו אחיו ושאלך לאמור למי אתה ואני תLER ולמי אלה לפניך. ואmortת לעברך לע יעקב מנוחה היא שלוחה לאדוני לעשייו. י. ע"ע תולדות

קדשת

פרק ו' וישלח

סא

לוּי

מוֹרָה עַל עֲבוֹדָה הַתְּחִתּוֹנָה יְוָיְד עַקְבָּ',
כִּי אֵם יִשְׂרָאֵל שָׁמֹרָה עַל עֲבוֹדָה
עַל יְוֹנָה לֵי רָאשֵׁי:

וַיֹּאמֶר שְׁלֹחַנִי בַּי עַלְהָה הַשְׁחָר. עַזְן
בְּרִשְׁתִי 'שְׁהַגִּיעַ הַעַת לִזְמָר
שִׁירָה', וַעֲזַן בְּמִדְרָשׁ (ילקו"ש קלג)
שְׁמָעוֹלָם לֹא אָמַר שִׁירָה עַדְין וְעַתָּה הַגִּיעַ
הַעַת לִזְמָר שִׁירָה. וַיַּשׁ לְהַבִּין לִמְהַגִּיעַ
עַתָּה הַעַת שְׁלֹו לִזְמָר שִׁירָה. וּנְרָאָה,
דְּהַגֵּה כָּל הַשְׁרִים שֶׁל הַאֲמֹות אָוּרִים
שִׁירָה, וְאִמְתֵּי אָוּרִים שִׁירָה, כְּשֻׁעוֹשָׂה
אֵיזָה אַפְּה חָסֵד לְמַטָּה עַם יִשְׂרָאֵל מִזָּה
הַגִּיעַ לָהֶם הַתְּגִבָּרוֹת לְשַׁר שְׁלָקָם לִזְמָר

הוא, וְהַלֵּב הוּא נִגְדָּע עַלְמָם הַגְּלָגְלִים, וְכֵן
כַּתּוֹב בְּסֶפֶר יִצְחָק (פ"ו מ"ב) יְלֵב וְנִפְשֵׁ
גָּלָגָל בְּשָׁנָה', שְׁבִבִּינָת הַלֵּב יִכְּלֶל לְהַשִּׁיג
הַכּוֹרְאָה בָּרוּךְ הוּא מִתְּחִמָת תִּנְעוּת
הַגְּלָגְלִים, וְהַיְרְכִּים שְׁבָאָדָם נִגְדָּע עַלְמָם
הַתְּחִתּוֹן, קִינּוֹ שְׁעוֹבֵד אֶת הַכּוֹרְאָה בָּרוּךְ
הָוּא עַל יְדֵי הַאֲמֹנוֹה וְזֹה מוֹרָה עַל
הַיְרְגִּלִּים' מִלְשׁוֹן הַרְגִּלִּי:

וְזֹהוּ הַרְמָזָן יִגְגַע בְּכַפְרִירְכוֹ, שְׁהַעֲוֹבֵד עַל
יְדֵי הַאֲמֹנוֹה יוּכָל חַס וּשְׁלוּם
לְבָלְבָל. וְזֹהוּ יִזְרָח לְזֶהֶם שְׁהַתְּחִיל
לְעַבֵּד הַכּוֹרְאָה בָּרוּךְ הוּא בְּשַׁכָּל, וְלֹזָה
שְׁעַוְבֵד בְּשַׁכָּל אִינוֹ יִכְּלֶל לְבָלְבָל אָתוֹן.
וְזֹהוּ הַרְמָזָן יִאָמֶר לֹא יַעֲקֹבִי, כִּי יַעֲקֹבְ'

◆ ציונים ומקורות ◆

יד. תלי בעולם כמלך על כסאו. גלגל בשנה
במלך במדינתה. לב בנפש כמלך במלחמה.
טו. עיין אמרץidis (מעוריטש) בא. ד"ה נ"ה:
'נצח והוד נקרא רגלים וכו', כי פעמים יוכלו
להתקשר ללא חג"ת, ללא אהבה ויראה
ותפארת, ונה"י נקרא אמונה, כמו מי שמאמין
דבר ללא אהבה ויראה אלא מצד אמונה, ויש
יכולת להאמין ללא חב"ד, כמו שהאדם יכול
לעמוד על רגליו בלי מחשבה והבנה ודעת
ואהבה ויראה והתפארת, אלא בנה"י בלבד הוא
עומד על רגליו מכח הרגילות שהרגיל עצמו
 לעמוד וכו', ומה שחייב לו הג' מידות חג"ת
בעמידה ראשונה יכול לעמוד אח"כ מכח
הרגילות. וע"ע תנייא ח"א פמ"ב ד"ה ואף שהוא:
'העיקר הוא ההרגיל, להרגיל דעתו ומחשבתו
תמיד להיות קבוע בלבו ומוחו תמיד אשר כל
מה שיראה בעיניו השמים והארץ ומלואו הכל
הם לבושים החיצונים של המלך הקדוש ברוך
הוא, וע"י זה זכור תמיד על פנימיות וחיותם,
זהו בכלל ג"כ בלשון אמונה, שהוא לשון רגילות,
שמרגיל האדם את עצמו כמו אמונה ידיו'.
טו. ז"א אמר לא יעקב יאמר עוד ש默 כי אם
ישראל כי שירת עם אלוקים ועם אנשים ותוכל'.
ז. עיין פרי עץ חיים שער הלולב פ"א.

א: 'בְּכָל הַמְצִיאוֹת ג' חֲלֻקִים, עַוְלָם הַמְלָאכִים
וּעַוְלָם הַגְּלָגְלִים וּעַוְלָם הַשְּׁפֵל'. וע"ע שם א כז:
'בְּצַלְמָנוּ' בצלם שלנו הנפרד ממנו, הוא צלם
העולם בתכונתו שהוא עולם המלאכים ועולם
הgalgalim והעולם השפל הזה, ושלושה חלקים
אליה כל הממציאות, ועל תוכנה זו תוכנת בנין
האדם על שלושה חלקים בדוגמת בנין
המציאות, ומפני זה נקרא האדם 'עולם קתן', לפי
שהוא בנגד העולם הגדול, וזה רמז איוב באומרו
(איוב יט, כב) 'וּמִבְשָׁרֵי אֲחֹזָה אֱלֹהָה'. ואמר כי מtower
חלקי גופו שהם ג' יראה ג' חלק הממציאות
שבמעשה בראשית שהם מעשה אלה, כי
הרראש באדם שם השכל שופע הוא בצד
העולם העליון שם השכלים הנפרדים וכו', מן
הצואר וכו', בצד העולם האמצעי הוא עולם
הgalgalim וכו', ויש בכלל החלק האמצעי הזה
הלב באדם אשר המחשבה באה מננו, והנה הוא
במלך יושב בחדרי חדרים וכל שאר אברי הגוף
תחתי ממשלו, והוא באמצע הגוף, בצד כוכב
חמה שהוא במרכז galgalim ממנו תבוא האורה
בעולם השפל הזה אשר בסיבתה יעשה כל
פעולותיו, וממתנייו ולמטה הוא החלק השלישי,
ויש בכלל החלק הזה פועלות התולדת והוויה
והפסד בצד העווה"ז שהוא בעל הויה והפסד'.

ספר
זאת
יְהֹוָה

פָּרָשָׁת וַיְשִׁלֵּחַ

הזה עבירה לשמה, וגם הלא עבירה לשמה
חשובה לפניו השם יתברך, אך כיון שהוא
מצד היוצר הרע פג"ל אין הפונה לשמה
כבראיי, כי זה צריך סייע מהשם יתברך
לחיות הפונה לשמה, לא אם בא מצד
היוצר הרע. גם שאמ' על פי כן אין ראוי
לענש על זה כיון שטועה עצמו האדם,
אך אף על פי כן נתרחק בזה מהבורא
ברוך הוא חיללה, על כן צריך רחמים
על זה שישכיל הקדוש ברוך הוא את
האדם באמת:

ב' מ' י' ר' אָנְכִי אֶתְהוּ פֵן יָבוֹא וַהֲפֹנִי אִם עַל
 מִזְוֹת שְׁעִוָּשָׂה
 אֲדָם קָרְבָּם
 תְּשֻׁבָּתָה
 מִקְלָל בָּוּה
 יְוָה
 בָּנִים', כִּי 'אִם' נִקְרָאת הַחֲשֹׁבָה,^ב
 שַׁהֲוָה אִם וּמִקּוֹדְרָה וּשְׁרָשָׂה לְכָל הַמְעָשִׂים
 טַובִים לְהִיוֹת רְצָויִם לִפְנֵי הַמְקוּומָם, כִּי
 מִצּוֹת שָׁאָדָם עוֹשָׂה קָדָם תְּשֻׁבָּתוֹ, חֲלִילָה
 מִקְלָקָל בָּהֶם יוֹתֵר כְּדִיאִתָּא בְּכַתְבֵּי
 הַאֲדָרִי ז"ל, בָּמוֹ שָׁאִיתָא בְּסֶפֶר שְׁעָרִי

◆ ציונים ומקורות ◆

ט) 'אם הבנים שמחה', אם הבנים ודיין'. ג. עיין ספר הליקוטים להאריז' ל'תהלים מה': 'דע כי כל המעשימים טובים שהאדם עושה בעודו רשות, או התורה שלומד, אין צריך לומר שאינו נותן כח בקדושה, אלא אדרבה מוסיף כח בקילפה, ועליו נאמר (תהלים ג, טז) זולרשו אמר אלהים מה לך בספר חוקי, בלאומר שאתה מכניס דברי קדושה בתורת הקילפה, ובזה מוסיף על חטאתו פשע ונגדול עוננו מנשוא'.

בפרשת וישלח. הצלינו נא כו' (בראשית לב, יב). דהנִה יש בני אדם רגמאות 'עוֹשָׂה מַעֲשָׂה זָמְרִי ומבקש שבר כפנחס' (סוטה כ:), בן יש לומר 'הצילני נא מיד אחוי' שمرאה עצמו באח לי כי מה שמחזיק אותו לצדיק, וכייד עשו' שבאמת הוא רשע:

עַזְדָּה יִשְׁלַׂח לְפִרְשָׁה, 'הַצִּילָּנִי מֵיֶּצֶר הָרָע,
שְׁהַנֶּה הַיִּצְרָא הָרָע גַּם הוּא בַּעַל
תִּשְׁוֹבָה וְחִסִּיד, כִּי מַלְפֵד לְאָדָם חִסִּידוֹת
וִתִּשְׁוֹבָה וְסֻגּוֹפִים, וְהַכֵּל בְּאַמְתָּה שֶׁלָּא
כְּרָצֹן הַבּוֹרָא בָּרוּךְ הוּא, כִּמוֹ שָׁאוֹמְרים
לִמְשָׁל מְזוּה לְעֹשֹׂות נְקָמָה בָּאָתוֹ אָדָם
וּלְמַסְרֵה מְמוֹנוֹ לְגוּי חֲלִילָה, וְכִיּוֹצֵא בָּזָה.
וּלְפָעָמִים לְסַגְּפָעָמִים, וּשְׁרָשֵׁת הַפּוֹנָה, אַחֲר
יִשּׁוּב הַדִּיעָת וְהַתְּבוֹנָנוֹת הַרְבָּה, הוּא
בְּשִׁבְלֵל הַתְּפָאָרוֹת:

וּבָן אַפְלוֹ בְּשַׁהֲכֹנָה הוּא לִשְׁם שְׁמִים, אֶם
יּוּתָר מִהְכָּח שֶׁל אָדָם, גּוֹרֵם לוֹ חִלְשָׁה
רְחַמְמָנוֹ לִיצְלָן וּבְטוּל עֲבוֹדַת הָשֵׁם יַחֲבֹרֵךְ
וּחְלֹל הָשֵׁם חֲלִילָה, גַּם זֶה הוּא מִצְרָר
הַרְעָה. וְהַגָּם שָׁעַל זֶה אֵין אָדָם נָעַנְשׂ כִּי

א. 'הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנווכי
אתו פן יבווא והכני אם על בנים. ואתה אמרת
דיבטב איטיב עמרק ושמתי את זרעך כחול הים
אשר לא יספר מרוב'. ב. עיין זהה'ק ח"א ריט.
ויתנין לא יסגי בר נש חובי לחתתא, בגין דיט alk
אמא מעל בנין וכו', וכדר תייבין בני עלמא ואסגין
בזוכותא קמי קב"ה, ואימא תבת וכסייא על בנין,
בדין ATKARI תשובה, מאי תשובה, דא תשובה
דאימה דתבת בקיומה, וכדין כתיב (תהלים קיג,

בקשת יעקב
להינצל
מהעושה
מעשה רשות
ומראת עצמו
צדיק

היצ"ר
המלמד
חסידות
תשובה
ומיגופים הכל
לשם
התפארות

כשנפטה
היצח"ר
לעשות יותר
מכוחו אף
שכונותו לש"ש
ואין נגעש ע"ג,
זה מרחק
מהחשית

אין טובות, כי אין אמרו (יומא לח): 'הבא לטהר מסייעין אותו', וושםתי את זרעך' הם מעשים טובים, כי הם עקר תולדותיהם של צדיקים, 'כחול הים' שמאן על הים שלא יצא חוץ, אין תנן שלא? ימשך במעשים טובים להרחק מהשם יתברך חיללה על ידיהם כנ"ל:

התרה והויראן
יכולת להיות
מעולם הפדרה
רכ מועלם
היה

לא יספר מרוב', ספירה נקראת הטערה, שטהר את עצמו ומזכה חמור, כדיוע לשון ספירה וכמו שפרש בזוהר (ח"א ח) על פסוק 'השימים מספרים' (תהלים יט, ב), פרוש לא יספר מרוב' מעולם הפרוד, כי אם תהיה הזוף מעולם הייחוד גמור:

העלמות כלם
מספרים
לאשמה את
שונאי הצדיק

כתיב (תהלים לד, כב) **וישנא צדיק יאשׁמו.** פרוש הקדוש ברוך הוא עוזה שנאשמו, שמחזיקים אותם לשונאים, כמו שאיתא (יומא פו): 'מן פרנסמן

הקדשה קדם שמתყן אדם מדתו אי אפשר לעשות מצלות, ואם עושה, גם בטרח ולא לשם שמים, ומה שהוא מלמד וניגיל בהם דוקא:

פניות הווי כע"ז
וככל שעשו
יתר מיעש"ט
לפni תשובה
הו יותר כעביד
ע"ז רח"ל

והנה אם הבונה שלא לשם שמים כי אם פניה אחרת, קורא זה בחובת הלבבות עובדה זורה וקשה יותר מעובדה זורה, עין שם. ועל כן מה שעובד יותר ועושה מעשים טובים יותר, היה כמו שעובד יותר עובדה זורה רחמנא ליצלו, מה שאין כן אחר תשובתו, על כן נקראת התשובה (גמ) [אמ'] על המעשימים טובים:

רמי בבקשת
יעקב להינצל
מהצד"ר של
מעש"ט לפני
התשובה

זה כי יראה א נכי אותו פן יבוא והבניא אם על בניים, פן ידריך בתשובה ומעשים טובים, ובזה מפה אותו חיללה פנ"ל אם בא מצד היצר הרע, וזאתה אמרת היטב איטיב עמק' פרוש אהיה עוזה עמק טובות שהם ולא שם

◆ ציונים ומקורות ◆

העובד כוכבים עובד מי שאינו ממרה את האלים, אבל המהניף בתורת האלים עובד מי שומרה את האלים מן האנשיםומי שainerו ממנה מפני פרטום נסתר בני אדם והם נשמרים מפני פרטום כפרנותו באלים, אבל החונף אין כפרנותו נראה ובני אדם בוטחים בו, ויתרכן לו להזיקם, מה שלא יתרכן לולתו. והוא הגודל שבמדורי העולם, ונראה בלשונו חונף, ויהיר, ומפתחה. ובר"ר ל. ו. רשי' בראשית ו. ט. ז. מה כתיב 'השימים מספרים כבוד אל', 'השימים' דא חתן דעתך לוחפה, 'מספרים' מתנגדין כזורה דספר דנהיר וזהיר מסיני עולם ועד סייני עולם'. וע"ע ח"ב קלו: ח"ג צז. ח. עיין לעיל פר' פנחס ד"ה פסוק יפוקה: 'הקדושה נקרה רשות היחיד ורשות הרבים נקרא ההיפוך'.

ד. ח"א שער ב: 'נמצא כי בהיות מידות הרעות קבועות באדם, נמנע הוא מלקיים התורה והמצוות, וגם אם יקיימים יהיה שלא לשם שמים ובטרח גדול, ועליו נאמר (משל יא, כב) נזם זהב באף חזיר' וגוו, כי עוד תומאטו בו מלובש תוך הקלייפות'. ה. שער ייחוד המשעה פ"ד: 'אם יעשה מי שאינו יודע את האלים מעשה מעשי העבודה, כוונתו בו כוונת מי שירא הבורא אותם, מפני שאינו יודע ולא מכיר עיניו. וכן נאמר בעובד כוכבים, כי מביאתו זהה סכלהתו באלים יתברך. ויש יתרון לעובד כוכבים על החונף ארבעה דברים, אחד מהם, כי העובד כוכבים בזמן הזה שאון, אינו מזוהר על ידי נביא שיבר אצלו הפסד מהשנתו באותות ומופתים, אבל המהניף בתורת האלים יש עליו טענה بما שקבל מן המצוות בעבודת האלים והאוורה מעבודת זולתו. והשני, כי

את החנפim מפני חילול השם', פירוש כל הצלמות מפרשمين אותן, וזה יאשמי:

עד פרשנו כתנתינו מפל החסדים כי
(בראשית לב, יא). דהנה רצון הבורא ברוך הוא רק להטיב לאשר טוב להם, כי אם שידע האדם שהוא מחסד אל כל היום, אפשר לעשות לו נסים ונפלאות אם לא יחזק טוב לעצמו בזה כי אם שידע האמת, כי הקדוש ברוך הוא אוהב אמת ושותא שקר, כמו שכתוב (ירמיה י, י) זה אלקים אמת:

כי אם גם שידע אדם האמת, אפשר גם מזה לבא מעט גקלות כי לאו כל אדם יידע האמת, כי אם גם בזה צריך לידע כי גם זה הוא חסד אל שמאין לאדם האמת, ואדרבה גם על ידי זה צריך ומחיב יותר לעבד את הבורא ברוך הוא, מפני הטובה הגroleה הדעת שמודיע

הכ"ה אהוב
אמת וחותן
להתיב להידוע
שהכל כחสด
אל ולא חיק
טובה לעצמו

ומעם דעת
האמת שהכל
מאותו תיש
לכור שהוא
וחסיד אל
וחמייבו יותר
לעבדו

◆ ציונים ומקורות ◆

פנ' יבו והכני אם על בניים. יא. עיין שפת אמרת פר' וישלח תרל"א: 'אה'ז מ"ר זצלה'ה הגיד בשם הר' מלובלין פי' 'קטונתי מכל החסדים'ograms וזה שקטן בעיניו ג"כ מחסדי השית'. יב. עיין שער עבודת האלים פ"ו: 'זה עני הרביעי, טובת האלים על איש מאישיبني אדם, נתיחד בה משאר משפחתו ועמו ושאר המדרבים, בנביא מובהר או נגיד מצווה להנaging אומה, או חכם העיר אלהים את רוחו בחכמה ובונה ועצה ודומה זהה, ועל כל טובת מהן יתחייב בעבודה יתרה לאלים וכו', ועל כן היו החסידים הראשונים, כשהיתה באה להם טובת מטבות העולם, מתפחים לה משני פנים, אחד מהם, שלא יקצרו מהשלמת העבורה עליה וההוראה בעבורה, ותשוב להם לרעה, כמו שאמר יעקב אבינו 'קטונתי מכל החסדים'. יג. עיין זהה ק"א ק"ג: 'יעקב דא תפארת', וע"ע ח"ג רצוי. 'תפארת יה"ה'.

ט. עיין להלן ד"ה פירוש על פסוק ויסעו, וד"ה והנה מה. וראה לעיל פר' וירא (א) ד"ה וכן משם: 'יבשו רשיים ידמו לשאול' (תהלים לא, יח), דהנה איתא 'מפרשמין את החנפim מפני חילול השם' פי' כל העולמות עוזרים זהה לפרטמן וכו', וזה יבשו רשיים ידמו' ענייני בני אדם לשאול', שידען כל העולמים שרצו נך להנאת עצמו ורווחם הממן כמו 'שאול' כתיב עלייו שאומר 'ה'ב ה'ב', ע"ז 'תאלמנה שפי שקר' וכו', כי לא היה דבריהם נשמעים'. י. 'וירא יעקב מאד ויצר לו ויחוץ את העם אשר אותו ואת הצען ואת הבקר והగמלים לשני מהנות וגוו'. ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק ה' האומר אליו שוב לארץ ולמולדתק ואיטיבה עמרק. קטונתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך כי במקלי עברתי את הירדן זהה ועתה היתי לשני מהנות. הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנובי אותו

וזה עירא ויצר לו, שנתרא שלא לימד מה עשו הרשע אם תהיה לו שלום עמו על ידי שנתרא ממן, וזה היה לו מואר מאד, ויצר לו אם יחרגתו חלילה, גם שזה היה לו טוב יותר מלחטא, אף על פי כן היה צר לו, כי מוטב לחיות לעבד את השם יתברך:

והתפלל אלקי אבי אברהם' כי צריך לו חסד לצרכו, יאלקי אבי יצחק' היה צריך לו להפיחד את עשו, היה וכו', צריך לו שיחיה דבוק לו שלא יחתא, כי ה' ברוך הוא היה שרש יעקב פידועי:

קנתני' כי, פרוש אם תעשה לי כל החסדים, אף על פי כן אני קטן בעני ושפלו, לא אתגאה בשבייל זה, וכן יעקב החיז עטמו לקטן בז' אם היה לו הרבה חסד ובין מעיט ובסה השהי האמת

ספר
יְפָרֹז
יַאֲת

פרשת וישלח

זהו, כדי אתה טעם בספר ראשונה וכן נקרא רקייעיה לשון חסיבות על שהוא חשוב בכל העולמות, ומה שהוא גוזר הבורא ברוך הוא מזמנים, כלם שואלים עליו מי הוא וממשיכים זה, על כן נקרא זה, זיירא שם המקום ההוא, מה שהוא קדושה שנקרא 'מקום', וזה שם המקום ההוא, שהוא זהה הוא קדושה גם כן שננותן הבורא ברוך הוא כמה להצדיק לפעל כן, קרא זה 'מחנים' שתי מחנות, שוגם הצדיק יכול לפעול מחנות במועה הבורא ברוך הוא:

יעקב אבינו
דיבר בענין לבני
עצמו ובנה
שלח מלאכים
לעשוי פעולה
מה שריצה
לכון עצמו וזה לפניו, بما שדבר כן בין
מלאכים אל עשו אחיו, שהיה אחיו,
אהוב אותו כאח, ארץ השער שדה
אדום ולא ארץ ישראל, וזה גם כן שלח:

שם (לב, ב-ד) ויעקב הילך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים בז מלאכי אלהים בז. וריש וישלח. והנה איתא (חגיגה יד.) 'כל דבר שיצא מפי הקדוש ברוך הוא נברא ממנו מלך'. יש לפרש דקאי גם אצדייק ששומר פיו ולשונו, וזה פי הקדוש שמתתקדש, ברוך הוא מה יתרה, שפיו יש לו שרש בשמותיו יתרה, בין שהיא מתקדשת מטהמאתה אין מסך מבידיל ונברא ממנה מלאך וهم פעילים דברו בעורת אל יתרה. וזה ויעקב הילך ויפגעו בו מלאכי אלקים, התפללו בעוד מלאחים הנבראים על ידו, וכן נמי פשוט יותר מלאכים נמי:

זיאמר יעקב באשר ראם מהנה אלקים זה, פרוש הצדיק גם כן יכול לפעול מהנה אלקים, כי הצדיק נברא

הצדיק השומר
פי נבראים
מדבריו
מלאחים
הפעלים
לקיים דבריו

השיות נתנו
כח לצדיק
לפעול מלאכים
בדבורי כמותו
והוא קדושה

◆ ציונים ומקורות ◆

גורות קשות במש' (שמואל ב כג, ג) 'צדיק מושל' בו וכן 'צדיק גור וקוב'ה מקיים' (במ"ר יד, ד) ויש תמייה להעולמות מי הוא זה ש לבטל גורתה הבורא, וכן הוא גור והקב'ה מקיים גורתו, ועונים זה הוא, על כן נקרא הצדיק זהה'. ה. עיין תיקו'ז א. ג. ע"ע זאת זכרון פר' אמרה ד"ה ומעשה ידיו: "הרקייע' הוא הצדיק שהוא חשוב בכל העולם, במועה שאיתה במועד קטן (כח). מאן חשוב מאן ספון מאן רקייע' הוא לשון חשיבות, וכן לשון דק ומורוד במועה ר'יקועי פחים' (במדבר י, ג), 'ירקעו את פחי הזהב' (שמות לט, ג), כי הצדיק פורש עצמו מגשמיות להיות כrhoחניות וכו', והנה אש הרבה אפילו נראה עב שורשו הוא דק, כןצדיק, ועל כן נקרא רקייע'. ז. ראה בר"ר סח, ט: 'מן פנוי מה מבני שמו של הקדוש

א. זיירק הילך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים. ויאמר יעקב באשר ראם מהנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחנים. וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שער שדה אדום. ב. ברכות כה: 'וain פגיעה' אלא תפילה שנאמר (ירמיה ז, ט) 'אתה אל תתפלל بعد העם זהה ואל תsha بعدם רינה ותפילה ואל תפגע بي'. ג. עיין נועם אלימלך פר' תזו ד"ה וזה כאשר: 'לא נברא העולם אלא לצות לה', היינו בראית העולם היה למען ישמעו להצדיק הנברא זה, כמו שנאמר (שמות לב, א) 'זה משה' בז. ועין מנוחות נג: ריקאנטי בראשית ב, כג, קדושת לוי פר' דברים ד"ה בעבר הירדן. ד. זאת זכרון פר' דברים (ג' אמרות) ד"ה לפרש: 'צדיק נק' זה' 'ל משום DIDOU דהקב'ה גור וצדיק מבטל

היאיך". והנה השרש הנייה הוא אהיה כךיתא בספר שער אורה וכמברא למעלה, והוא גימטריא כ"א, וזה אך טוב לישראל (תהלים עג, א"ב, על ידי אהיה שהוא מנין אך נמתקין הדינין). ואינו אומר נבטלו הדינין, כי אם לשון מותק, כי הם ענין עליון, כי אם שמתקין להיות על רשעים וייש הנאה ותענג מהדינין שבאים על השונאים וזה פרוש מותק". ועל ידי אך, טוב לישראל, ואלקים הוא

כתיב (תהלים סח, כב) אך אלקים ימחץ ראש איבו קדקך שער מתקדך באשמי. יש לדקך מה לשון אך, כי הוא פסוק בפני עצמו ויש לו פרוש בפני עצמו (ויש לומר דלמעוט שאינם אויביו). אך זה פשוט, וגם הוא דרך דרך), וכן לו לומר מתקדך, כי לשון מתקדך משמע לשון תענג: **אך** הנה, בשיעודו האדם מדינין, ראוי להעלות הדינים לשורשים בשם אהיה ושם הם מותקים שם, כמברא כמה פעים

ראי להעלות הדינים לשורשים בשם אהיה ושם הם מותקים בשם אהיה ושם ובאים על השונים

◆ ציונים ומקורות ◆

הدينן. והנה מי שיודיע ומעלה את הדין אליו שורשו פועל מיתוק הדין, כיון שמעלה כן להشورש הוא הצמצום שהי' רק לצורך קיום החסד והוא החדר עיקר, ואין בא הדין רק לקיום עולם, דהינו על עובדי גலולים שלא יאבדו את העולם, ומסיריים הפחד מישראל ומשיליכים על עובדי כוכבים והרוצחים למסורת ולהלשין על ישראל וכיוצא בהו, כיון ששורש הפחד הוא לקיים העולם, פועל כן להיות הגמר כן". י. הקדמת הספר: 'דע כי שם בן ד' אחרות הוא כדמות גופ האילן, ושם אהיה' הוא עיקר האילן יא. עיין לעיל פר' תולדות ד"ה והנה זה, וע"ד דברי אמת פר' קורת ד"ה וינה משה: 'הבנייה שורש התשובה וכו', ושורשו ממש אהיה' שהוא שורש להתגלות שם הויה' דנקרא על היותה העולמות, אהיה' לשון להיות הויתו'. יב. מזמור לאסף אך טוב לישראל אלהים לבני לבב. יג. עיין פרוש הר"מ בטוריל בספר יצירה פ"א: 'ואהיה' כמו 'אך' והוא סוד 'אך חנון אתה', ואומר 'אך טוב לישראל', וזאת המידה היא המרhamת על ישראל ומבה את העכו"ם'. וע"ע בעל הטורים דברים ד', לד. יד. ע"ע זאת זכרון פר' פינחס ד"ה פר' פינחס: 'בshalliah יש דין', צריך להעלותם בשורשים ומתחיקים אותם, אך לא נמצא לשון מבטילן דין, כי אם להמתיקן, פירוש מעלה אותם לשורשים, והרצון הוא להטיב לישראל שבזה היה' קיום עולם, כי העולם

ברוך הוא וקוראין אותו 'מקום', שהוא מקום של עולם ואין עולמו מקום. ח. עיין רד"ק תהילים טה, כב: 'אך אלהים' אלהים לבדו הוא שיעשה זה, כי מי יעשה במעשהיו, כי בלילה ברגע אחד הכה מאה ושמונים וחמשה אלף איש, אלהים לבדו יעשה זה שימחז ראש אויביו בלבד חרב ובלא חניתה'. ט. עיין זאת זכרון פר' בלק (ב) ד"ה يول: 'רצונו ית' בבריאות העולמות להטיב לברויאו, כי אם צורך הטבה ית' שתמצא להטיב לברויאו, כי אם צורך הטבה, כמו שפירשנו ג"כ מודה"ד להיפרע מן הרשעים, כמו שפירשנו למנוע האור והחדר מן הרשעים שלא יוכל לאבד את העולם, והנה מן שורש הדין בא התפשטות עד שgam לפעים על שונים ישראל רועה לבוא, והש"י נתן זה לנו לתכן וכו', כדיוע מעלים את הדין לשורשו שהוא להטיב ולקיים את העולם, וכן את ישראל שאי אפשר לעולם בלבד, וכן נמי יהידים מישראל שהם עולם מלא, וכשמעלים כן את הדין לשורשו שהוא לקיום עולם ואני כי אם על שוניםינו שורעים לאבד את העולם, מתחיקים כל הדינין ומביאים אותו על שוניםינו. וע"ע לעיל פר' ויצא ד"ה דהנה כל: 'כל שורש העולמות היה להטיב ית' לברויאו, ובשביל שראה שאין העולם מתחיקים מרוב שפעו ית' עצם אורו ית', והנה הצמצם הוא קמן ומיעט אורו ית' והוא דין, אך הוא להטיב בלבד שתבוואר הרצון והחדר מכח אל הפעול, והוא طفل לחסד, וממנה שורש כל

יעקב שלח יעקב שלח
דיבורים דיבורים
קדושים ושלוח קדושים ושלוח
ועדי המתיק עדי המתיק
הדין ופועל הדין ופועל
SHIPUL USHI שיפול עשי
למדרגה התתניתה למדרגה התתניתה
וזה יש לפירש נמי זישלח יעקב מלאכים
לפנויו (בראשית לב, ז), ששלח
מלאכים הוא דברים קדושים שנקראים
מלאכים, וכן שכל גם כן נקרא בון,
(קדושת כתור) קאי על מלאכים הם מעליה'
וכראתאי על מלאכים הם מעליה'
(קדושת כתור) קאי על אבא ואמא', כי שם
המתיק הדין שעליו, והוא נקרא 'פנוי'
לשון אףבי, וזה זישלח מלאכים לפנוי'
פיריש לדבר זה להיות פנוי הensus 'אל
עשו אחיו ארצה שעיר' כו', וכמו שפרקשו
(סנהדרין לט): על זישבחו לאץ' (מלחים ב ג,
כו) 'למדרגה תחתונה' כי, וכן 'שדה אדום'

הדין הוא רק לברי לברוי, על אשר
הם ברוי לברוי, שני לברות, שאין להם
שים חיש לחיות להם לב אחד, והם
עובי כוכבים:

זה אך' הוא השם הניל, על ידי זה
אלקים הדין בא שימחן ראש
אויביו, קידקע שער מתהלך באשמיין
שהוה לו תענג אם לא היה לו כי אם
אשמיין, כי נסף עליו גם עונות דאיש
שם (בראשית כה, כז) כמו שכתייב (ויקרא
טו, כב) זונשא השער עליו את כל
עונותם קויט:

עשוי נושא
עליהם וונת
יעקב

◆ ציונים ומוקורות ◆

(בראשית כ, י) 'הן עשו אחיך איש שעיר', את כל עוננותם 'עונותם', שנאמר 'יעקב אישתם'. וע"ז זה קח ח"ג סד. וע"ז זאת זכרון פר' בהר בחוקותי ד"ה וכן י"ל גם: 'כל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת' (דברים כה, ט) הם כל שפלות וטומאות וסת"א כדיודו שהיו ישראל משוקעים שם במ"ט שערי טומאה, ע"ב כל חולין נפש נקרים 'מדוי מצרים', זה אומר 'כל מדוי מצרי' הרעים אשר ידעת פ' אפילו שיש לר שפלות שאתה יודע בהם כבר בנפרש, לא ישימים בר וננתם בכל שונאיך, כמו שאתה בזוהר על זונשא השער עליו את כל עוננותם'. עיין תיקו"ז טז: וע"ז פרי עץ חיים שער השבת פ"כ: 'כתר יתנו לך ה' אלהינו מלכים המוני מעליה', תכוין כי מלאכים והמוני מעליה, הם אבא ואמא כדאיתא בתיקונית, כי אבא ואמא הם מלאכים לכתר דעתיות, והם יתנו כתר לו'ן שהוא הויה אלהים'. בא. ראה תיקו"ז קמג. 'בא ואמא דאיןון חכמה ובינה'. כב. עיין אבע"ז בראשית לב, בא. וע"ז ריקאנטי במדבר ו, כד: 'ונהראה מדעת רוז'ל בספר הזוהר כי מילת פנוי רומזת למידת הדין'. כג. 'וישבו הארץ', אמר רבי חנינא בר פפא באותה שעה ירדו רשעיהן של ישראל למדרגה התתוניה. וברש"י: 'לשפלות ולתחתית שבוי, שנגזר עליהם פורענות'.

נברא בשליל ישראל שנקראו 'ראשית', וכבוד שמיים הוא כשטוב לישראל, כי אפשר להפעיל הטבותה שהיתה הבונה בהדין לא ע"ז צער ג"ב, והדין לא ישוב ריקם אחר שנטעורה, כי אם יהיה מתקוק, ותהיה לנו טוב עמו, כי יבוא על רוחקו ית' על שונאי ישראל, כמו בימי מרדכי ואסתר וביצוא בו, בדיאטה בעמק המלך' (שער עולם התהוו פס"ב). טו. ראה בר"ר לג, ג: 'בכל מקום שנאמר אליהם' הוא מידת הדין'. טז. ע"ז רב יibi תהלים שם: 'אך טוב לישראל' מהינו רק טוב לישראל' שהם מתואר צדיקים ולא יהיה להם רע לא בעזה' ולא בעזה' 'ואלהים' יהיה לבר' לב' שהם מתואר הרשעים וכו', גם בעזה' יהיה לרשותם דין'. יז. עיין בר"ר מה, רשי' דברי הימים א כח, ט. וע"ז פרי עדיק פר' וישב אות ד: 'והשלום העיקר ממלחמת היצר הרע ואו עיטה בינו בגוף ושלום על ידי שמרתך הלב בסיל לשmailto גם כן שייה ל佗בה, וכמו שאמרו במקילתא (מש' בחודש פ"א) על פסוק (שמות יט, ב) 'ויהן ישראל באיש אחד בלב אחד' שהוא לב אחד לאביו שבשמי, ולא שני לבבות כמו שנדרש (ברכות נד) 'בכל לבך' (דברים ו, ה) בשני יציריך ביצר טוב וביצר הרע'. יח. ראה רשי' שם: 'קידקע שעיר', קידקו של עשו שהוא איש שער המתהלך תמיד באשמיין'. יט. עיין בר"ר סה, טו: 'זונשא השער עליו' זה עשו שנאמר

ספר
דברי
אמת

פרקשת וישלח

אֶתְם בַּפִּנְיֵי עָצְמוֹי, כִּי הַוָּלֵם קָטָן
רְאֵי ?הַמֵּצָא בָּו גַּם פַּנְן כָּל הַתּוֹרָה? וְעוֹד
גַּם בַּפְּשׁוֹטוֹ לְשׁוֹן כְּפֻול' 'מִיד אֲחֵי מִיד
עָשָׂו', לְפִרְוּשׁ רְשָׂי' 'מִיד' שְׁנִי מִתְּפָרֵר', וְגַם
בְּאָבִיוֹ טֹב לְבָאָר כַּפְשָׁתוֹ:

דְּהַגָּה אִתָּא בְּרִזְצָלִי שָׁאָמָרוּ שְׁם וְעֶבֶר
לְיעַקֵּב אָבִינוּ שְׁעַשְׂוֹ אֲחֵי הַוָּלֵם רָע
וְאוֹבֵד וּבְנֵנוּ יְהִי אֹיְבִים וְשׁוֹנָאים

התנהנות עשי
עם יעקב היתה
סימן
להתנהנות וריש
ישראל

בַּמִּדְרָשׁ (בר"ר עה, ה) **וַיַּזְרַח לֹא הַשְּׁמֵשׁ'**
(בראשית לב, לב²) **הִיְתָה**
מְרַפֵּאת בְּאָבִינוּ יַעֲקֹב וּמְלַחְתָּת בְּעֵשֶׂוֹ
וְאַלְוֹפִיו, וְהִיא סִימָן לְבָנָיו כֹּו. וְהִוא תִּמְוֹהֵ
מֵאֵין לוֹ, כִּי מִשְׁמָעָ שְׁמַפְרֵשׁ בָּזָה הַפְּסָוק:
וְנַבְּאָר קָדֵם כָּל הַעֲנֵנִין תִּפְלַת יַעֲקֹב, וְאַחֲרֵ
כֵּה מָה שְׁצִירִיה. דְּהַגָּה יִשְׁלַׁךְ
כִּי הַלָּא הַתּוֹרָה הוּא שִׁיק בְּכָל זָמֵן וּבְכָל

כל התורה
שיות בכל זמן
וככל אדם

◆ ציונים ומקורות ◆

תעשה, רמ"ח אבריו ושות"ה גידיו, וכן מפורש בש"ס דמזכות (כב:) וכו'. ומעתה לפני זה תקשיש הרוי מצינו כמה מצוות שיש בכחנים מה שאינו בישראל, ויש כמה מצוות השיכים למלך ואינו בהדיות, וכיוצא בעניין זה, ואם כן איך יכול כל איש פרט לקיים כל רמ"ח מצוות עשה ושות"ה לא תעשה, והם תרי"ג נגד רמ"ח אבריו ושות"ה גידיו וכו', ומה הערות והסתפקות הנ"ל איך שם לבי לבאר בעזה תרי"ג מצוות הנ"ל איך שם בכל עת וזמן, והם בכל אדם, ואיך יש בו מקום לדבק בו יתרברך בכל מצווה מתרי"ג מצוות. וראה אור החיבם: "מיד אחוי וגוו". רשי ז"ל פירש אחוי שאינו נהוג עמי באח אלא מיד הרשות, ולדבריו זיל לא היה לו לומר אלא מיד אחוי עשו' ומובן הדבר מיתור אמרו 'עשוי' כי אין לו אח זולתו. ז. ראה צרור המור בראשית כה, לא: "יריאמר יעקב מכירה ביום את בכורתך לי וכו', במדרש הנעלם אמרו שיעקב היה יושב אוהלים אהלו של שם ואוהלו של עבר והם שנתנו לו עצה זו. וזה יוזד יעקב נזיד', כמו 'כִּי בְּדָבָר אֲשֶׁר זְדוּ' (שמות יט, יא) שתרגומו 'דחשיבו', ולבן יעקב חשב בעצה זו, שאמרו לו שם ו עבר יש לך לידע כי זה האיש הוא יועץ בליעל ועתיד לענות אדם בריבו, וכל מלחמתו עם בניך, והוא בלען והוא שניין והולך אחר התאותות, וסימן זה יהיה בידיך כי אתה סימן לבניך, שאם זה האיש

א. "וַיַּזְרַח לֹא השם" וגוו, א"ר ברכיה, ולמי לא ורחה השם אלא לוי לרופאותו, אבל לאחרים אורחה, ר"ה בשם ר' אחא אמר, בר היה השם מרפא באבינו יעקב ומלחתת בעשו ובאלופיו. אמר לו הקב"ה את סימן לבנייך, מה את השם מרפא בר ומלחתת בעשו ובאלופיו, בר בניך תהא השם מרפא בהן ומלחתת בעובי כובבים, מרפא בהן יזרחה לכם יראי שמי שם עצקה ומרפא בכנפייה (מלאכי ג, ב), ומלחתת בעובי כובבים 'הנה היום בא בוער כתנור' (שם, יט). ב. זיאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק' וגוו. עד יזרח לו השם כאשר עבר את פנו אל והוא צולע על ירכו. ג. עיין מאור עיניים פר' תולדות ד"ה הנה נודע: 'קיבלנו מפי סופרים ומפי ספרים שבכל התורה מוכרת להיות בכל אדם ובכל זמן'. וע"ע יושר דברי אמת קונטרס ראשון: 'התורה הוא אלהותו ואלהותו היא נצחיות, כמו שאומרים כל תלמידי הבуш"ט בשמו שבכל התורה צריכה להימצא תמיד בכל זמן בדרך חכמה ושכל'. ד. תנחותם פקדוי ג. ה. ע"ע תולדות יעקב יוסף בראשית בהקדמה: 'לפי מה שכתב הראב"ד בספר יצירה בסוד עולם שנה נשף, כי האדם נקרא עולם קטן, וכמו שיש קומה שלימה ברמ"ח אברים ושות"ה גידים בצללות פרצוף העולם, בר' יש בשנה, וכן בנפש האדם שיכים כל רמ"ח מצוות עשה ושות"ה לא

וענינה בכל אדם ידוע כי השני יצרים הם עשייה הוא ענינה רוחנית וענינה רוחנית. וזה יזכיר הארץ כנגד יעקב ועשו. ויש יזכיר הארץ הטעית לחטא, ויש המלמד לאדם לעשות מצות ומטעיה אותו, שהם עבירות חמורות באמת, וזה חס ושלום אפשר גם לאפשר להכשל רחמנא לאצלני (ועוד צrisk שלא יבטל מן האדם מפל וכל, שיחיה יכול לעשות ענייני עולם זהה וכיוצא בזה, כמו

ענינה רוחנית וענינה רוחנית. וזה יזכיר הארץ כנגד יעקב ועשו. ויש יזכיר הארץ הטעית לחטא, יש המלמד לאדם לעשות מצות ומטעיה אותו, שהם עבירות חמורות באמת, וזה חס ושלום אפשר גם לאפשר להכשל רחמנא לאצלני (ועוד צrisk שלא יבטל מן האדם מפל וכל, שיחיה יכול לעשות ענייני עולם זהה וכיוצא בזה, כמו

לישראל, והוא סימן לבניו כפי מה שיתנהג עמו:

יעקב התירא שלא יהרג הוא את אחיהם, ולבז אצrisk חסד על אחרים וגם פחד ובכורה שינצל מפנו ויתגבר עליו. ועוד היה מתירא אם ישלים עמו שלא יקרבו יותר מידי וילמד מפעשיו חיליה:

יעקב התירא שלא יהרג הוא את אחיהם, ולבז אצrisk חסד על אחרים וגם פחד ובכורה שינצל מפנו ויתגבר עליו. ועוד היה מתירא אם ישלים עמו שלא יקרבו יותר מידי וילמד מפעשיו חיליה:

◆ ציונים ומקורות ◆

(בראשית כה, כו), ועשיו שיצא ראשונה הוא הקליפה הקודם לפני שהוא יעקב, בן באמת הנשמה קדמה לו, כי הנשמות נבראו כבר בבריאת עולם. וגם קודם שנולד משבעין אותו שילך בדרך הטוב, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (נדה ל): על פ██וק (ישעה מה, בג) 'תשבע כל לשון'. וגם תינוק בזמן שהוא במעי אמו שנר דולק על ראשו וצופה ו מביט מסוף העולם ועד סופו וכו', ובגיחו מرحם משבחין ממנו כל מה שראה וידע והשיג, והוא אומרם שם, 'וכיון שיצא לאoir העולם בא מלאך וسطרו על פיו ומשבח ממנו כל התורה' ואוז בצתתו להגליות מקדים יוצר הארץ ליצר טוב, כדרך הקליפה הקודמת לפרי. ואדם עיר פרא يولדי' (איוב יא, יב), ויצר לב האדם רע מנוריו' (בראשית ח, כא), עד אחר זמן בהגיעו לגדרות פועל בו היוצר טוב. והנה לפי מראית עין נראה כי היוצר הארץ יותר ורק מיצר הטוב ולוד משפט הבכורה, אבל באמת הוא להיפך. יב. ע"ע זאת זכרון פר' וישלח ד"ה עוד יש לפרש: 'הצילני' מיצח'ר, שהנה הייצה'ר גם הוא בעל תשובה וחסיד, כי מלמד לאדם חסידות ותשובה וՏיגופים, והכל באמת שלא ברצון הבורא ב"ה, כמו שאמרם למשל מצוה לעשות נקמה באותו אדם ולמסור ממנו לגווי חיליה וכיוצאת בזה, ולפעמים לסתף עצמו, ושורש הבוננה אחר ישוב הדעת והתבוננות הרבה הוא בשביב התפארות. יג. ע"ע שם ד"ה וכן אפילו: 'וכן אף איל' כשהacobונה הוא לשם שמיים אם יותר מהכח של אדם גורם לו חולשה רחמנא ליצין וביטול עבודה השית' וחילול השם חיליה, גם זה הוא מיצר הארץ' וכו' עיין'.

ימبور בכוורתו בעד כבר לחם יהיה סימן לבני כי ביום הדין הגדול לא יוכל עם בניך ויתפרש מהם מכח האכילה והלעטה משער עוזול. ואחר שראה שembr לוי הבכורה בשביב האכילה והלעטה שמח, כי כן יעשה לבניו והקטגור יעשה סגנון, באומרים בפרק ר' אליעזר (פ"ה) שאמר סמא"ל יש לך עם במלאי השרת' וכו'. ראה רשי' בראשית לב, ח: 'וירא ויצר' ו'וירא' שמא יהרג, 'ויצר לו' אם יהרג הוא את אחרים. וע"ע בר"ר עוו, ב. ט. ע"ע זכרון זאת פר' וישלח ד"ה הצילני נא מיד אחוי מיד עשי' קשה לבכורה 'מיד' למה לי, אך הנה כתיב (שה"ש ח, ז) 'מים רבים לא יוכלו לכבות האהבה ונחרות לא ישטפה', לשון כפול. כי יש שני יראות, א' שלא ירענו לנו העובדי כוכבים, וגם שלא יתקרבו אלינו יותר מדי שלא להחטיא חיליה וחס שלא ללימוד מעשיהם, והנה הראשון נקרא 'מים רבים לשון' מים הזודנים' (תהלים קב, ח), 'ונחרות' הוא לשון שלום בדאיתא, לא ישטפה' לא ימשכו את האהבה אליהם. וכן 'הצילני' מימים רבים מיד בני נבר' (שם קמד, ז) יש לפרש כן, וכן כאן 'מיד אחוי' שלא יהיה לי התחרויות עמו חיליה שלא להחטיא, וכן 'מיד עשי' שלא ירע כלל. י. ראה לעיל ד"ה ונבר קודם: 'התורה הוא שיר בכל זמן ובכל אדם בפני עצמו'. יא. ראה שלחה'ק שעיר האותיות אותן יצר טוב: 'ודע כי עניין יצר טוב וייצר הארץ כדמות יעקב ועשו, שלפי הנגלה עשו הוא הבכור מאחר שייצא ראשון, אבל באמת יעקב הוא הבכור הטיפה ראשונה, כמו שפירש רשי' פרשת תולדות

ילמד ממעשו, להיות בזבוק בה. (ובכל אחד, להמשיך אהבה ויראה ולפאר בעבודת האם ליווצרנויש, וגם לקים תרין'ג מצות הפתלים בשם הויה ברוך הוא?)

לפעמים אין הקב"ה עשו חסד לאדם כדי שלא יתגאה, כי אם להיות שפל בעיניו, כמו שאוהב יתברך האמתיב:

קטנתי כו'. דיש לפעמים הגם שהקדוש ברוך הוא חיון חסיד [אף על פי כן] אינו עושה כל כך [חסיד] לאדם [כדי] תנאה

אל תהיה צדיק הרבה למה תשומם' (קהלת ז, טז), שמעורר אותו להתקוטט לדבר מצוה ולהוציא ברבים לביש וכיוצא בזהו. ובזה נבא לידי באור הפושאה וגם הרגז:

יעקב המשיך מידת חסד שלא להרוג אחרים ומידת גבורת הלהבנה על שנייו ושם היה להתגבר בה ולא ללמד מעשי

יעיאמר אלקי אבי אברם' כוון להמשיך מdat חסידי שלא יהרג אחרים, ואלקוי אבי יצחק' להפיל פחד על שונאיו' ויתגבר עליהם שלא יהרגו אותו, וה אמר אליו כו' להיות ה' עםו שלא

◆ ציונים ומקורות ◆

ה תפארת. וע"ע זכרון זאת פר' נח ד"ה ושלושים: שורש האבות אהבה ויראה ולפאר ליוצרנו. זהה קח"א רנג. כל פיקודין דעשה ולא תעשה כוללו תלין מן שם יה"ה, כמה דאokiימנא רוזא דא, "שמי" עם יה"ה ש"ה מצוות לא תעשה, זכריו עם ויה רמ"ח מצוות עשה, והוא האقا רמ"ח ושס"ה. כא. עיין זאת זכרון תחילת הספר ד"ה זה ידוע: הבורא ב"ה בראש העולם להטיב לבוראו לבקשתם הטבטו,ומי שהוא גרווע צרייך טובות יותר, וניכר ענותנותו יתרברך שבמקום גודלו יותר, ובלבך בשיטיב לו הבורא לא יחויק עצמו בשבייל זה לעדריך, כי אם יזכיר שפלוות, שהשי' עושה כן טובות לחיבטים בטובו וחסדו הגדל, וזה הוא הטעם שאין מנין פרנס על הציבור אלא א"כ קופת של שרצים תלואה מאחרוריו (יום א' ב'): פ"י פשוט שהוא שפל בעינו אפילו שהוא באמת שפל וכו', כי מה שהוא שפל ולא יתגאה בשבייל שיענהו הש"י כי מכיר שפלוות ויהיה יכול הש"י לעשות טובות גדולות לישראל ברצונו הבורא ב"ה להטיב לישראל וכו', אפילו אם ה' הפרנס צדיק וחסיד גדול, אם תבוא לו גאות בשבייל מה שיענהו הש"י כי אין לו שפלוות לזכור תמיד שלא יתגאה, אינו יכול חלילה ליתן לו כל חפוץ, וחסר לישראל חלילה, כי אין הקב"ה רוצה ליתן עזה' להיות ע"י זה גרים אבידות עזה' ב', כי זה לא היה טובה. בב. ע"ע לעיל פר' נח ד"ה והנה עיקר: עיקר הצדיק הוא הנכנע בדעתו המכיר חסרונו, יש שהוא מפני רוממותו יתרברך, ויש מפני שידוע ערכו, וזה יותר טוב ממי שהוא גדול ממנו ויש לו

יד. ראה אבע"ז שם: אם התפללת מן הבוקר ועד הערב ותתענה והדومة להם 'תשומם', והענין תסור מדרך היישוב. וע"ע חותבת הלבבות שער חשבון הנפש פ"ג חשבון כ"ה. וע"ע זכרון זאת פר' בראשית ד"ה ונח מצא: 'שהצדיק משגיח אליו יתרברך לרצונו וחרד תמיד על עבודתו, אך בחכמה, וכמו שכותוב (קהלת ז, ט) 'אל תצדק הרבה למה תשומם' שלא יבוא מזה מרעה שchorה ח"ו. וראה לעיל בהנחות הנהגה ס. טו. ע"ע לעיל פר' ויצא ד"ה ויאמר יעקב: 'HIRAH העיקרית מלבשת בענייני ענוה, כי אינה עיקרית אם ע"י היראה מבישי בני אדם ואני מכבד לאדם שאינו צדיק'. וע"ע זאת זכרון פר' ויחי ד"ה וכן יש: 'יש שמוכיח לבני אדם הגם שלבו נוקפו שהוא עבירה לביש, אך מי שבouser בלבו אהבת הבורא ב"ה וחושב מאד להשלים רצון הבורא ב"ה, וקשה לו מאד מה שמכביסין אותו, מוסר גם נפשו ממש ומוכיח. אך זה י"ל גם להיפר, כי גם זה אינו רצון הבורא ב"ה לביש ולצער, כי 'בכל צרתם לו צר' (ישעה סג, ט) חיללה, ואפי' ייחיד המctrער שבינה מה אומרת קלני מרاسي' (סנהדרין מו). טז. עיין זה קח"ג רלח. אברם דרגיה חсад'. יז. עיין זה קח"ג יב: 'פחד דא יצחק'. יח. ראה לעיל ד"ה ונבר קודם: 'התורה הוא שיר בכל זמן ובכל אדם בפני עצמו'. יט. עיין זה קח"ג שב. אברם ידע אליה לדורשא בריך הוא מיגו אספקלריא דיליה דאייה מידת הגדולה מידת החסד וכו', יצחק ידע אליה בדרגת דגבורת דאייר פחד יצחק ודחלילליה לעלמיין, יעקב ידע אליה מיגו דרגא

ספר

אוֹהֶב
יִשְׂרָאֵל

פָּרִשָּׁת וַיְשַׁלֵּח

נעשה כבר, רק שאני ממתיקו ועושה אותו 'חנון', וזהו הילדים אשר חן אליהם את עבדך, והם:

אך בת' לפניו אין מובן לאורה, וכבר הרגישו בו מפרשיה התורה, ואענה גם אני חלקם. דינה יעקב אבינו עליו השלום שהוא שרש של הבטחת ישראל מכל דורו הדורות עד עקבות משיחא, אז מסתמא כל המעשימים והדברים שלו שג��בו בתורה הקדושה, הינו הדברים שדבר עם בת זוגו, ובראי פיו ורצוי והכונעה שעשה נגד אחיו, והשליחות ששלה, וסדר הדברים שם בפי שלוחיו, לא זו בלבד היה זה עבור תקון עצמו לצרכו ולצורך בניו שבטי יה, אלא אף גם כן יעקב בכל זאת לתקן כל הענינים והרפתקאות שייעברו על זרעו בכל דור ודור עד סוף כל הדורות. דרך

וישלח יעקב מילאים לפניו. ראש פבזת זימל', רצה לומר שיעקב אבינו עליו השלום מל וחתך את ערלת לב אחיו. והנה זימל' הוא גימטריא 'אלhim' שהוא בחינת דיןין, והצרך להמתיקו, וכן עשה והמתיקו בהרائي פבזת של אל עשו אחיו גימטריא שם הקדוש ע"ב מקור החסד והرحמים:

ועל פי זה יש לפרש הפסוק (בראשית לג, ח) ויאמר מי אלה לך, כי היה גדול מאד מסתרא דיליה, ושאל אותו מי אלה, הינו שאטה רוזה לקשר וליחיד אלו השני שמות מ"י אל"ה, ולעתות מהם נצורף אלהים, ובמברא בהר הקדוש פרשת בראשית, ולזה השיבו יעקב אבינו עליו השלום, לא כמו שאטה סובר, כי נצורף אלהים יעקב המתיק שם אלקיהם ועשה מmino' חנון'

◆ ציונים ומוקורות ◆

הו"ז בחושבן חסה, דבוזן עיריך לבני בניין דאיינן מחסד, דמקור דהויתיה אחיו י"ד ק"י ו"ז ק"י, דסלקו לע"ב הו"ז בחושבן חסיד. ד. יושא את עינוי וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חן אליהם את עבדך. ה. עיין שם ח"א ד. וע"ע תיקו"ז מב: "בראשית ברא אלהים' מ"י אל"ה", עליה איתמר (ישעה מ, כו) 'shaw מרים עינייכם וראו מי ברא אלה'. ו. עיין פרי עץ חיים שער הסlichtות פ"ה: 'וְהִנֵּן, הַנָּה הוּא גַּי קַבָּב, וְהִוא לְרִמּוֹן שְׁוֹרֵשׁ הַכְּלִל, שְׁהִוא שְׁם אֱלֹהִים בְּכָלְלוֹת, אֲשֶׁר בּוֹ קַרְבָּן כִּירופים כְּנוּדָע, וְהַם גַּי וְחַנוֹן'. ז. עיין פ"י הטור, תולדות יצחק, kali יקר ואוה"ת, ח. עיין רמב"ן בראשית יב, ו' אומר לך כלל,

א. וישלח יעקב מלאים לפני אל עשו אחיו ארצת שער שדה אודום. ב. ע"ע ספר בת עין פר' וישלח ד"ה וישלח יעקב: 'גם מרומו בר"ת וישלח יעקב מלאים לפניו ר"ת זימל', בח' למול את ערלת הלב, שיהיה הלב נקי מכל בלתי לה, יהיו רצון שנזכה לוֹה כנ"ה רצון אמר. הר"ת זימל' שמעתי מהרב הקדוש ז"ל מאפטא, אך אני זכר בפרטיות האיך ביאר אותו. וע"ז כרונ שמואל פר' וישלח ד"ה עוד בפסקוק הנ"ל וישלח, וע"ע שם ד"ה עוד בפסקוק הנ"ל בדברי אדרמו"ר ממצע'בו שאמר שר"ת זימל' ולא פירש דבריו, ואמר לי בפירוש שמותר דבריו זה אפרש. על כן אפרש דבריו וכו' עי"ש. וע"ע שם ד"ה במדרש ברכות. ג. עיין תיקו"ז ח. זמקור דאלין

מְשֻלָּ, זֶה הָעֲנֵן מִהְשְׁלִיחוֹת לְאַחִיו וּמָה שִׁפְּסָוּ וּכְפָר פָּנָיו בְּמִנְחָה, בָּזָה הַוְעֵיל גַּם כֵּן לְדוֹרִי דָּרוֹת בְּכָל עַת כְּשֻׁעוֹמְדִים עַלְיָנוּ הַמְצִירִים וּמַעֲקִים אֶזֶן גַּם כֵּן נִתְעֹרְרוּ הַמְלָאכִים מִמֶּשׁ שְׁשָׁלָח יַעֲקֹב לְאַחִיו וּנְאָמָנִים הֵם בְּשִׁלְחוֹתָם לִילֵך תִּמְיד בְּשִׁלְחוֹת יַעֲקֹב בְּעֵת הַמְצָטָרָך לְפִיס אֶת אַחִיו וּלְהַשְׁקִיטוֹ מִכְעָסָו וְחַמְתוֹ וְלְהַשְׁבִּית מַעֲלֵינוּ כָּל הַמְקֹטְרָגִים וּמַשְׁטִינִים:

וְזַהֲוּ שֶׁאָמַר הַכֹּתוֹב לְפָנָיו, רְצָחָה לֹוֹמֶר שֶׁסֶּמֶר לָהֶם שִׁלְחוֹת זוּ עַל הַעַתִּיד גַּם כֵּן, שִׁילְכוּ תִּמְיד בְּכָל עַת הַצָּרָךְ כְּשִׁירָצָה לְהַצָּרָר לְזֹרֶעֶן יִשְׂרָאֵל, אֶז יִפְּסָו אָתָה וּנְשִׁקְיטָה אָתָה. כִּין שְׁכָל הַכְּנָסָת יִשְׂרָאֵל הֵם מַפְּחוֹ וּכְלֹוּלִים בּוֹ, הָגָם שֶׁלֹּא יִצְאֵוּ עַדְיָן מַכְחָא לְהַפְּעָלָה, וְקַיּוֹ אֶז דָּבָר שֶׁלֹּא בָּא לְעוֹלָם, עַם כֵּל זֶה וְכָה לָהֶם שֶׁלֹּא בָּא בְּפָנֵיהם, וְזַהֲוּ לְפָנָיו, רְצָחָה לֹוֹמֶר לְפָנֵי הַדָּבָר הַהוּא, הָגָם שְׁעַדְיָין לֹא קִיּוּ הַדָּרוֹת הַלְּלוֹ בְּעוֹלָם, הַקְדִּים רְפוֹאָה לְהַשְׁבִּית מַעֲלֵיהֶם כָּל מִינֵּי מַשְׁטִינִים וּמַקֹּטְרָגִים שְׁיַעַמְדוּ עַלְיָהֶם בְּכָל דָּוָר וְדָוָר, כִּינוּ שִׁילְכוּ הַמְלָאכִים הַפְּנִיל בְּשִׁלְחוֹתָם

זו להיטיב לזרען, ולזה נכתב זה בתורה הקדושה שהיא נצחת, וזהו שאמר הכתוב 'אל עשו אחיו', רצחה לומר און הכתוב סימן أخيה עשו, הינו שהוא אח ליעקב, אבל באמת גם לנו פעל ועשה כל זאת בכלל עת שיארך ועדין הם הולכים בשילוחות זו, 'שרה אדומה', אשר ממש נמשכים הדינים ומהקטרגים המכנים בשם שער ואדומה, להשיקיטם מפעעם ולהפוך לכבם אילינו לטוב עד ביאת צדקנו במחאה בימינו Amen:

וַיַּעֲבֵר אֶת מַעֲבָר יַפְקָגָן, וַיַּוְתַּר יַעֲקֹב קְבָדוֹ גָּן וַיַּאֲבַק אִישׁ עַמּוֹ גָּן. וַיִּפְרֶשׁ רֹשְׁיִי זַיִל 'שְׁכָח פְּכִים קְטָנִים'. וַיַּשְׁלַׁח לֹוֹמֶר בָּזָה עַל דָּרְךָ רַמְזָן, דַּעֲקָר עֲבוֹדָת הבורא של יעקב אבינו עלייו השלום כל ימיו, וכל מתחשבתו הקדושות ומגמותיו, הינו רק להעלות כל המדרגות התתונות מעולם לעולם עד אין סוף ברוך הוא וברוך שמו, ולהמשיך שפע רב טוב וחסד עליון על כל הנבראים היצורים והנעשים מעלהין על־אלין קדישין, וליחדם ולקיים, ולזה 'וַיַּעֲבֵר אֶת מַעֲבָר יַפְקָגָן',

◆ ציונים ומקורות ◆

אדום, באתר דכל דין מתקיימי תמן. וע"ע קהلت יעקב ערך שער: 'שער הוא בחינת דין, ועל הרוב הוא דין דקליפה דרגא דעתיו איש שער'. י. זיקם בלילה הוא ויקח את שתי נשוי ואת שתי שפחותיו ואת אחד עשר ילדיו ויעבור את מעבר יבוק. ויקחם ויעבירם את הנחל ויעבר עד עלות השחר. וירא כי לא יכול לו ויגע בכתף ירכו ותקע כף יירק יעקב בהאבקו עמו וגוו. על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירק עד היום כי נגע בכתף יירק יעקב בגין הנשה'.

تبין אותו בכל הפרשיות הבאות בענין אברהם יצחק וייעקב, והוא עניין גדול, הzcירוהו רבותינו בדרך קצרה, ואמרו (ראה תנומה לך לך ט) 'כל מה שאירע לאבות סימן לבנים', ולבן יאריבו הכתובים בספר המשמעות ותפירת הבאות ושאר המקרים, ויחסוב החושב בהם באלו הם דברים מיותרים אין בהם תועלת, וכולם באים ללמד על העתיד, כי באשר יבוא המקרה לנבי משלושת האבות, יתבונן ממנה הדבר הנazor לבוא לזרעו. וע"ע שם לב, ט. עיין זה'ק ח"ג קללה. 'הרא הוא דכתיב, (בראשית ל, לא) יאלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום, בארץ

שליחות
המלכים
היתה להוות
শচৰোচিম
לহের לישראַל
הcolsim
להשכית
המשטינִים

להעלות ולהמתיק את ה'פ' ואות ה'ר' מפני שאינם חזקوت כל כה, וזהו 'שכח' 'פכים' קטנים', רצה לומר אותן פ' ואות ר', להיות קטנים בחזק בגיל. אכן רצון הבורא ברוך הוא וברוך שמו היה שיעלה גם אתם ולמה מהין, אז גראה מתחשבתו ורצונו יתברך ויתעלה שנפל יעקב אבינו עליו השלום לבחינת קטנות המוחין, שעיל ידי זה יכול גם פן להעלות בעית עליותו למחין בגדיות". וזהו עיון יעקב לבדו, הינו שנשאר לבחינת יעקב בלבד שהוא סוד מחין דקנות, ולא בשם ישראלי שהוא סוד מחין בגדיות בסוד ישראלי אותיות לי רשוי, אז כשנפל לבחינת מחין דקנות אז עיון יעקב איש עמו גו:

'יבק' הוא גימטריא ג' שמות הקדושים אהיה הוה אדני', וגם גימטריא הוה אלה אליהם, עיוברים את הנחל בסוד נחל עלון מלא עלאה קדישא סוד נוצר חסיד לאלפים', עיובר את כל אשר לו הינו כל הכוחות שלו העוברים דרך אותן הועלמות, ויחדם וזוגם וקשרם יחד בקשר אמת:

וזאת ידוע שה' אותיות מנצפ"ך הם ה' אינם כל כה גבורות חזקות, כי צפ"ך הוא מלשון נפת צופים' (תהלים יט, יא), לשון מותק, רק מ"ם ונוי"ן הם גבורות יותר חזקות. וזה יעקב אבינו עליו השלום בעית שהעלה והמתיק את הועלמות, שכח

יעקב נפל
לבח' קמנוט
גיד שבעליטו
ילדה איטו
כח' הדינים
של אותיות
פ'ך ששכח
להומתוקם

◆ ציונים ומוקורות ◆

יתברך תמיד על כל ניסיו וישועותיו. ר' חיuloskim. הינוקשר כל העולמות לה' יתברך שיתן להם חיים ובעוור זה נקרא הקדוש ברור. הוא חי עולמים שהוא מהיה את כל העולמות. ז' מלכות. פירוש שיראה תמיד בעצמו אם עשה איזה עבודה ולא ירגיש בעצמו שהמלך עליון ה' יתברך בכל גופו ובכל איבריו וגידיין אין עבדתו נחשבת לכלום. רק יראה כל אחד שיעשה עבדתו בתהלהבות והתחוקות גדול. ושירגש שהמלך עליון מלך מלכי המלכים הקדוש ברור הוא על כל גופו וככל איבריו. וכל עבדתו לא יהיה רק לה' לבדו. אבל מי שמלך חס ושלום עליון המלכה חיצונית ר'ל, אזי נפלו חס ושלום השבעה מידות אלו בהשכירה ר'ל, והצדיק במוחין גדולות שלו מעלה אלו הוא זו' מידות מהשכירה לשם רום וכו'. על שם 'כ' שביעי פול' צדיק וكم' (משל' כד, ט), פירוש הצדיק בנפילתו למוחין דקנות, עברו זה בתחוקות למוחין גדולות הוא מקים השבעה נפילות לעמלה לשמי רום'. יה. עיין שער הפסוקים פר' ויצא: 'והנה ז' א' עצמו יש בו ב' בח' אלו וכו', ואח' ב' בגדיות נקרא ישראל לשתי סיבות, אם לשיבת

יא. זה"ק ח'ג ריז. יב. שער הכוונות דרשו הקדיש דרשו א, דרשו כוונות ק"ש דרשו ה. יג. עיין פרי עץ חיים שער הסליחות פ"ח. וע"ע שער מאמרי רבבי שער בדף מד. וזהנה התיקון השמנני של אריך אנפין הוא 'מוזלא' בנוobar באידרא רבא (ח'ג קלד), ולפיכך 'נווצר חסד' שהוא רומו לו וכו'. יד. זה"ק ח'א כא. טו. 'הנחמים מזוהב ומפע רב ומתוקים מדבר' וונפת צופים'. טז. עיין קהילת יעקב ערך ה'ה' גבורות, ג' הן ממתקות, והן אותיות צפ"ך דמנצוף", כי חמישה גבורות הן ה' אותיות מנצח", ואותיות צפ"ך הן ג' גבורות שמתתקות לפעמים, צפ"ך גימטריא קץ ובשנתתקים הן קץ הימין, וכשאין נמתתקים נקרא קץ הימין, ואותיות מ"ן דמנצוף"ך הן שני גבורות שאין נמתתקות'. יז. עיין להלן ליקוטים חדשים פר' וישלח: 'כל אדם מחויב לעבוד את ה' יתברך באלו השבעה מידות. א' אהבה. לאחוב את ה' יתברך ואת תורתו ומצוותו בכל נפשו ולבשות צדקה וಗמלות חסדים. ב' יראה. ליראה ממנה יתברך. ג' תענגג. הינו שיהיה מכל עבדתו תמיד תענגג לו יתברך. ד' ניצוח. ה' הוודיה. הינו שיוודה לה'

ספר

בְּתַעֲזִין

פְּרִשָּׁת וַיִּשְׁלַח

אָדָם, כַּמְאָמָר הַכֹּתוּב (דְּבָרִים ח, יב יד) 'פֶּן תִּאֲכַל וְשַׁבַּעַת, וְרַם לְבָבֶךָ וְשַׁבַּחַת' כו', פָּרוֹישׁ שָׁעַל יְדֵי בְּחִינַת שְׁבִיעַה בִּיטָר בְּאַ לְבִחִינַת שְׁבִיחָה בְּהָ' וּלְבִחִינַת גִּסְטוֹת הַרוּחַ, וּבָזָה נְפֹטוֹף כַּמְ וְעַז לְהַצֵּר הַרְעִי. אָבֵל צַדִּיק אֲכֵל לְשָׁבָע נְפֹשּׂוֹה בְּלִבְדֵר, בְּבִחִינַת הַסְּתָפָקוֹת בְּבִחִינַת מַעַט:

וּזְהֹו מְרַמֵּז בְּפָסּוֹק (קְהַלְתָה י, ב) כְּדִיאִתָא בְּסֶפְרִים הַקָּדוֹשִׁים לֵב חַכְם לִימִין וּלְבֶכֶל לְשָׁמָאל, פָּרוֹישׁ הַחַכְם מִתְנַגָּג בָּאוֹתִיות שְׁהָמָה לִימִין שֶׁל אֹתִיות לִבְךָ,

עשי רומי
לצ'ה'ר
שבאים שכחו
בא ממותות
הأكلיה

וִיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו אֲל עַשְׂוֹ אֲחֵי אֶרְצָה שְׁעִיר שְׁדָה אֲדָם וְגַן. יִש לְפִירְשׁ הַפְּסוֹק עַל דָּרְךָ הַמּוֹסָר. הַגָּה יַעֲקֹב וְעַשְׂוֹ מְרַמִּזִים לְבִחִינַת יִצְרָא הַטּוֹב וְיִצְרָא הַרְעָ שִׁיש בָּאָדָם, וְשָׁרוֹ שֶׁל עַשְׂוֹ הוּא הַמְּקוֹר שֶׁל הַיִּצְרָא הַרְעָ, הַיִּנוּ הַבִּחִינַה שְׁמַפְנָה מַקְבֵּל הַיִּצְרָא הַרְעָ תּוֹסְפָת כַּמְ וְעַז, וְהָוָא בְּבִחִינַת גִּסְטוֹת הַרוּחַ. וּבִחִינַה זו בָּא עַל יְדֵי מוֹתְרוֹת, הַיִּנוּ שְׁמַתְנַגָּג הָאָדָם בְּבִחִינַת מוֹתְרוֹת אֲכִילָה וּשְׁאָר פְּעֻנְגִים, וְעַל יְדֵי זֶה נְתַרְוּמָם לְבוֹ שֶׁל

◆ ציונים ומוקורות ◆

דבר נש'. וע"ע ליקוטי תורה להאריז"ל פר' שמota ד"ה ויקם מלך חדש. ה. ע"פ משלו יג, שמות ד"ה ויקם מלך חדש. טז: 'הצדיק ישמה כהה. ועיין רד"ק תהילים לו, טז: 'הצדיק ישמה במעט שהיה לו מן העולם זהה ויסטפק בו וכוכו', אבל הרשעים ברבות מ蒙nom לא ישmachו בו אבל ישאלו יותר ואינם שבעים לעולם, כמו שאמר הצדיק אוכל לשובע נפשו ובطن רשותם תחסר". ועיין עלילות הבציר פר' ויחי תוכחת מוסר ד"ה בפסוק ויכל יעקב. וע"ע גוועם מגדים פר' מטות: ידוע כי אכין ורקין מייעוטין, ופירש בזה הרבה מוהרי"ז של הקדוש פסוק 'לב חכם לימיינו' כו, כי מימין תיבת 'לב' המה אותיות 'אך' והוא מייעוטין, רוצה לומר שהחכם ממעט את עצמו, ולב בסיל לשמאלו' אותיות 'gam' ריבוי עכ"ד הקדוש זל'. וע"ע נחל אשכול קהלה שם: "לב חכם לימיינו ולב בסיל לשמאלו' דורשי רשומות אמרו כי לימיין 'לב' פירוש קודם אותיות 'לב' הם אותיות 'אך', ולשמאלו 'לב' בלומר אחר אותיות 'לב' הם אותיות 'gam', שם רמז דההחכם ממעט עצמו והוא עניינו באותיות 'אך' אשר לימיינו של לב, והבסיל מרבה עצמו והוא גאה באותיות 'gam' שהוא ריבוי אחר 'לב' לשמאלו עכ"ד וכו'.

א. עיין ליקוטי תורה להאריז"ל פר' שמota: 'כל עשיו ויעקב הנזכר וכו', עשיו הוא יצר הרע וייעקב הוא יצר טוב. ב. עיין אלישיך ויקרא טז, ה: 'ידעו כי שרו של עשיו שהוא עיקר החיצונים הוא שטן הוא יצר הרע, וכל ישעו וכל חפץ להחטיא את ישראל'. ג. עיין כד הקמח ערך ביפורים: 'שהאכילה והשתיה מביאה את האדם לידי גסות הטבע וגובה הלב ויבוא מהה לשכוה העיקר, והוא שכותוב פן תאכל ושבעת' וגוו, וכן אמר הנביא (הושע יג, ו) 'במרעתם וישבעו שבעו וירם לבם', ביאר כי המאכל והמשתה יביאו הידי הגואה, והגואה לידי שכחת העיקר'. וע"ע שלה"ק שעיר האותיות אותן ע' עונה: 'יהיה נפש שלה"ק שעיר האותיות אותן ע' עונה: 'יהיה נפש שלה' בכל ענייני התאות, לא ירדוף למלאות התאות בענייני המאכלים וכו', וההורדף אחר התאות המאכלים, וכן אחר שאר התאות לבו, מתגאה, ברכתי' פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת ורם לבך ושכחת את ה' אלהיך'. ד. עיין זוהא"ק ח"ב קנד: 'דהא יצר הרע לא אשתחח אלא מיגו מיכלא ומשתיא, הדא הוא דכתיב (משלוי ל, ט) 'פֶן אֲשַׁבַּע וְכִיחַשְׁתִּי' וגוו, דמיגו מיכלא ומשתיא יצר הרע מתרבי במעוי'

עבودת המלכים שהיא בבחינת פנים אל פנים יי' ביראה גדולה כמלך לעילו, ועל ידי זה עתניאל נפשי פג"ל:

וآخر כה וישראל יעקב מלכים לפניו כשהגע לבחי גדרה התנהגה בהסתפקות משפט שירה אל עשו אחיו וגוי, פרוש בשראה יעקב לפנס הארץ ישראל הינו לבחינת קדשה יותר גדולה ונתריא לפניו היצור הרע לכון שלח מלכים (הינו עצות בהנאהתו). ומפרש הכתוב מה הם המלכים, 'ארצה שער', מרמז שיהיה בחינת ארץיות שלו בבחינת 'שער', בחינת שעור והסתפקות פג"ל, שדה אדום מרמז לבחינת זידם, הינו מועט שיחה לשון זידם אהרון (ויקרא י, ג"א):

גם מרמז בראשי תבות ויישלח יעקב למילת הלב שינה כי מה מלכים לפניו הראשי תבות זימל', בחינת למל את ערלה הלב, שיהיה הלב נקי מכל בלתי לה לדוד. יהי רצון שנזוכה להזה, בן יהיו רצון Amen: דראשי תבות זימל' שמעתי מדבר הקדוש ז"ל מאפתא, אך אין זוכר בפרטיות האיך באר אותו:

הינואותיות אך, מרמז לבחינת מעט, כאמור חז"ל ירושלי ברכות פ"ט ה"ה, אכין ורקין מעוטין הם, והביסיל מתנהג באותיות שהמה לשם של אותיות ליב, הינו אותיות גם, בבחינת רבוי ומופרות, כאמור חז"ל אתנן וגפני רבוין, כדייא באפרים הקדושים:

ישראל ולזה רמזו רבותינו ז"ל (חולין פט) על פסוק (דברים ז, ז) 'בי אתם המעת מכל העמים' שאתם ממעטם עצמכם לפחות פירוש שאתם מתנהגים לפני בבחינת מועט בבחינת הסתפקות פג"ל, כדי שלא יהיה ממקום למקום של עשו הוא היצור הרע: וזהו שנאמר אצל יעקב ניאבק איש עמו' ודרשו רבותינו ז"ל (בריר ע, ג) שיהיה שרוא של עשו וכו'. ונראה איש לשון יש', הינו בבחינת גשות ויישות, הפבחינת בטול ואין, פירוש שהיצור הרע ראה להכנס ביעקב בבחינת ישות ונסota הרוח, שיאמר בלבבו איך שהוא צדיק גדול ועובד ה'כו, אבל יעקב נלחם וניאבק עמו, על ידי שהסתכל בבחינת

יעקב הסתכל בכח עבדות המלכים ובזה נאכ ביצה"ר בחיי הייש

מתהרגם בהסתפקות שלא היה מקום ליצה"ר

יעקב הסתכל בכח עבדות המלכים ובזה נאכ ביצה"ר בחיי הייש

◆ ציונים ומקורות ◆

VIDOU אמר חז"ל כל אכין ורקין מעוטין, וצ"ל רק' הנאמר כאן הוא ג"כ מיוט ומה ממעט וכו', על פי אמר הכתוב פן תאכל ושבעת וגוי, ורט לבך ושכחת' וגוי, על ידי אכילה מרובה ותענויגי עולם זהה הגשמי נתרומים הלב וגבורת השכחה. ولكن אמרו חז"ל (אבות פ"ו מ"ד) בך הוא דרכה של תורה פט במלח תאכל' וגוי. ועוד אמרו חז"ל (שם פ"ו מ"ה) 'במ"ח דברים התורה נקנית, ומהם במיוט דרך ארץ במיוט תענויג במיוט שינה במיוט שיחה, ועל אלה המיעוטים רמזו הכתוב רק השמר לך ר"ל שתשמור אזהרת חז"ל בעניין מיוט, הינו מיוט דרך ארץ מיוט תענויג וכו'. יב. עיין אהוב יעקב ישראל פר' וישראל ד"ה וישראל: זישראל יעקב

ועוד אפשר לרמזו לב חכם לימיינו שהוא 'אך' לשון מיוט שהוא מסתפק במיוט, כי כל היתר מצורכו הוא מטאוה גופנית והחומר הבهائي וכו', ולב בסיל לשםלו' שהוא גם, כי על כל אשר לו 'גם' לרבות והוא שבי בקרבות התואה. ז. נחמייה עמוסוני שימוש את רבי עקיבא עשרים ושתיים שנה ולמדו אתים וגמים ריבויין אכין ורקין מיוטין. ח. ויקרא יעקב שם המקום פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי. ט. עיין להלן ד"ה אך בבחינת הענויה. וד"ה מה עשה יעקב. י. וישראל יעקב מלכים לפני אל עשו אחיו ארצה שער שדה אדום. יא. ע"ע להלן פר' ואחרנן ד"ה ומה נבוא: 'רק השמר לך ושמור נפשך מאד' וגוי' (דברים ד, ט),

ללותו בךך. אבל עדין צרייכים להבין מהו עניין מלאכי חוץ לארץ ומלאכי ארץ ישראל על דרך העבודה. והענין הוא, שמלך דברו של מצוה נברא מלאך אחד בידועי, ואמרו חז"ל (פסחים נ:) 'לעולם יעסוק אדם בתורה שלא לשמה, שמתוך נשלא לשמה בא לשמה':

ולהבין זה, הנה עקר בריאת העולם בשכיל הוראה והשנתה בהדרגה שיתחיל ביראת ראשית, הינו יראה עליה יראה פנימיות העונש יראת הבשורה, להתיישר לירא מפניו בגין דאיו רב ושליט עקראי ושרשא לכל עליון". אמנים אי אפשר להשיג זאת הבהירנה הגדולה בפעם אחד, כי אם

וישלח יעקב מלאכים. פירוש רש"י 'מלאכים מפש'ר'. רצה לומר הינו כיון שבאו לקראתו מלאכים של ארץ ישראל ללותו, כמו שפרש רש"י על פסוק בראשית לב, ב) 'וינפגעו בו מלאכי אלחים', לכן הפלאכים של חוץ לארץ יהיו אצלם מקדם שלחם לפניו אל עשו:

אמנים צרייכין להבין, אין באו לעקב מלאכים של ארץ ישראל, שהוא עדין לא היה בארץ ישראל, כי עדין לא הגיע אפלו לסקפות. והנה בבר הרגיש בזה הרמב"ז, ותרץ כיון שהחזיק בךך לרכת לארץ ישראל היה קמו שכבר הגיע לארץ ישראל, לכן באו לו מלאכי ארץ ישראל

שבאו מלאכי אר"י לעקב שלח את מלאכי ח"ל לעשו

צ"ב עיין מלאכי ח"ל ואראי בדור העבורה

◆ ציונים ומקורות ◆

בתורה ותפילה נברא ממנו מלאך אחד, ומפורש במסנה (אבות פ"ד מ"א) 'עשה מצוה אחת קנה לך פרקליט אחד' עיין שם, וגם במדרשים נמצוא ברבה שכדיבור ודיבור שמוzeitig אדם בתורה ותפילה נברא מלאך'. טז. ראה אותיות דר"ע אותן ב'בראשית' בשליל שלושה שנקרו או ראשית ואלו הן תורה וישראל ויראה וכו', ראה מנין שנאמר (תהלים קיא, י) 'ראשית חכמה יראת ה'. וע"ע זוח' י. ר' יהודה אומר לא נברא אלא בשכיל היראה שנקרו ראשית, שנאמר (משל א, ז) 'יראה ה' ראשית דעת'. יז. עיין זהה קח"א יא: 'אית בר נש דיחיל מקוב"ה בגין דיחון בנוהי ולא ימותו', או דחיל מונשא דגופיה או דמנהיה, ועל דא דחיל ליה תדייר, אשתחן יראה דאיهو דחיל לקוב"ה לא שי לעיקרה. אית בר נש דיחיל מן קוב"ה בגין דיחיל מונשא דההוא עלמא וונשא דגיהנום, תרין אילין לאו עיקרה דיראה אינון ורשא דיליה. יראה דאייה עיקרה, למידחל בר נש למאריה בגין דאייהו רב ושליט עיקרה ורשא כלפי עליון ובולא קמיה כלל חשיבין'. וע"ע להלן פר' ואתחנן ד"ה ואתחנן: 'ידעו מאמר חז"ל על 'בראשית' בשליל היראה שנקרו ראשית, ודקדקו חכמינו ז"ל באמרם 'hirah shnkerat rashiya', פירוש

מלאכים לפניו ר"ת זימל, ר"ל שעקב אבינו ע"ה מל וחקר את URLת לבב אחיו וכבו עי"ש. יג. וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצת שער שדה אדום'. יד. בראשית לב, ב: לשון רש"י, מלאכי ארץ ישראל יצאו לקראתו. 'מחנים' שתி מחנות של חוויה לארץ בא עמו עד כאן ושל ארץ ישראל יצאו לקראתו. ואני תהה בזה, שהרי עדין לא הגיע יעקב לארץ ורחוק היה שם ושלח מלאכים אל עשו מרחוק, ושם (בראשית לב, כג) נאמר 'ויעבור את מעבר יבוק', שהוא יבוק הנחל גובל בני עמון' (דברים ג, טז) שהוא דרוםית מזרחית לארץ ישראל, ועדין יש לו לעבר גובל בני עמון ומוаб ואחריו קר ארץ אדום, ותחלת ביאתו בארץ בסכム היה שנאמר 'יבוא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען'. אבל היתה המראה הזאת לעקב כאשר בא בגבול אויביו, להודיעו כי רבים אשר אותו מאשר אתם'. טז. עיין זוח' רותכו. וע"ע שער היהודים פ"ב: 'בהתה האדם צדיק וחסיד ועובד בתורה ומתפלל בכוונה, מאותן הקולות שיעצין מפיו נבראים מלאכין ורוחין קדישין קיימים ועומדים'. וע"ע מאור ומשם פר' יתרו ד"ה איתא במדרש: 'ידעו ממדרשים ומגמרא שכדיבור ודיבור שאדם מוציאה מפיו